

50

เกราะ

ข้าคือนักประวัติศาสตร์แห่งทวีปแอนคาเนีย มีคนสงสัยว่าเหตุใด
ข้าถึงลอยไปลอยมา ไม่ยอมบอกชื่อเสียงเรียงนาม แล้วยังผลุบๆ โผล่ๆ
มาเล่าเรื่องเหมือนผีสาว นั่นก็เพราะข้ามีความเชื่อว่า ชายหนุ่มยังลึกลับก็
ยังมีสาวมารู้คิด และด้วยปริศนาเขี้ยววนของตัวข้า ก็ทำให้ต่อให้ใครหมั่นไ้
อยากรจะกระที่บข้า ก็ตามตัวไม่เจอหรอก แปร!

คราวนี้เรามาตอบจดหมายที่แฟนคลับข้องใจกับเนื้อหาที่ข้านำมา
เล่า

ข้อหนึ่ง ข้องใจเกี่ยวกับสาขาทั้งสี่ของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย และ
หากอยากจะเดินทางไปศึกษาเล่าเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ จะทำเช่นไร

ตอบ ข้าขอตอบคำถามที่ว่า 'ถ้าอยากมาเรียนที่มหาวิทยาลัย
ลาเซเรียต้องทำอะไร' ก่อนนะขอรับ

อันดับแรก ท่านต้องมีอายุครบสิบห้าปี และมีชื่อในระบบของทาง
ราชการ ไม่ว่าจะอยู่ในระบบของอาณาจักรลาซาเรีย หรือดินแดนฝั่ง
ตะวันออก หรือส่วนกลาง ก็ได้ทั้งนั้น หากท่านมีคุณสมบัติที่กล่าวมา
ทั้งสองข้อนี้ และประสงค์จะไปเรียนที่ลาเซเรีย คับปี ท่านก็ไปแจ้งหัวหน้า

ของท่าน หัวหน้าหมู่บ้าน ทหาร หรือใครก็ได้เบิกรับพาท่านไปที่สถานีรถไฟ พอแจ้งชื่อจะได้ตั๋วเดินทางฟรี ให้ไปสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด จะนั่งมานั่งอยู่โดยสารถไฟก็ได้ ขอให้แสดงตัวนี้ ผู้บริการเขาจะไม่เก็บเงินท่าน และจะพาไปส่งที่สถานีรถไฟทันที (ทางมหาวิทยาลัยลาเซเรียได้ทำข้อตกลงกับระบบขนส่งไว้แล้วขอรับ และบางทีก็โดนเอาไปใช้เรื่องส่วนตัวบ้าง แต่ไม่เป็นไร ทางมหาวิทยาลัยจะไปรีดเก็บเงินกับพระราชอาณาจักรลาเซเรียโดยละม่อม)

พอมาถึงสถานีรถไฟ (รถไฟเป็นพาหนะหลักของทวีปแอนตาเนีย ดังนั้นมีอยู่ทั่วทุกที่ ยกเว้นในป่าเขา) ให้ท่านหาที่นั่งรถที่ เป็นสัญลักษณ์ของลาเซเรียเอาไว้ และไปบอกคนที่นั่งประจำตรงนั้นว่าท่านชื่อนี้ นามสกุลนี้ มีความประสงค์จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย เขาก็จะให้กุญแจที่พกท่าน และรีบท่านไปยังระบบขนส่งอัตโนมัติ (ใช้วงแหวนเวทมนตร์เคลื่อนย้าย) พรึบตาเดียว ท่านจะมาอยู่หน้ามหาวิทยาลัยลาเซเรียแล้ว สรุปจากที่กล่าวมาคือ การเดินทางมาลาเซเรีย ท่านจะไม่มีทางเสียค่ารถเป็นอันขาด แต่ท่านจะไปเสียเรื่องกินแทน (อาหารในที่นั้นแพงมาก แต่อร่อยมาก ข้าพินอง)

เมื่อท่านมาอยู่ที่มหาวิทยาลัยลาเซเรียแล้ว ท่านก็แค่มองกุญแจที่ได้มาจากคนที่สถานีรถไฟ ว่าเขาจัดให้ท่านไปอยู่ที่เรือนรับรองใดในเขตรอบนอกของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย

อ่า... ตรงนี้ต้องอธิบายหน่อย เขตรอบนอกของลาเซเรียนั้นคือรอบกำแพงมหาวิทยาลัย ท่านยังไม่มีสิทธิ์เข้าไปด้านในขอรับ เป็นเขตมหาวิทยาลัยรอบนอก มีที่พักสำหรับคนที่จะมาสอบเข้ามหาวิทยาลัยลาเซเรีย ตอนนี้หากท่านหิวกระหายอะไร เชิญออกไปซื้อของกินในตัวอาณาจักรลาเซเรีย ทางมหาวิทยาลัยยังไม่มียาให้ชาวกินฟรี เพราะท่านยังไม่ใช่นักศึกษาของเขา (และลาเซเรียชอบจ่ายเป็นเงินมากกว่าให้ของฟรี)

พอเข้าไปในห้อง ท่านจะเจอตุ๊กต้ามังกร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ

มหาวิทยาลัยลาเซเรีย (ตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่าตุ๊กตาปลาปักเป้า เพราะมันอ้วนเหลือเกิน) มันจะถามท่านว่าอยากเรียนสาขาไหน และเมื่อท่านกดตอบ อากันท์ลงเอาไว้มันก็จะแปลงสภาพห้องของท่านให้เข้ากับสาขาที่ท่านอยาก จะเข้าเรียน (ไฮโซ) เพื่อให้ท่านได้เตรียมความพร้อม สำหรับสอบเข้า

ซึ่งลาเซเรียนี้มีสี่สาขา จอมทัพ จอมเวท จอมปราชญ์ และจอมยา

แต่ละสาขาก็มีเกณฑ์สอบเข้าไม่ซ้ำกัน แต่จะมีอยู่สาขาเดียวที่ไม่เคย เปลี่ยนแนวการสอบ นั่นก็คือสาขาจอมยา ที่บอกว่าไม่เคยเปลี่ยนแนวการ สอบนี้ไม่ได้หมายความว่า จะให้ว่าที่จอมยาไปทำอะไรพิลึกมากขึ้นเรื่อย ๆ นะ หมายถึงคนที่จะเป็นจอมยา ต้องหาคู่หูที่จะมาเรียนด้วย และอีกสิ่ง หนึ่งที่นักศึกษาจอมยาต้องมีนั่นก็คือสัตร์คู่กาย (คงเอาไว้มองยาเป็นหลัก) ซึ่งได้ทุกชนิด ไม่จำกัดประเภท ขอให้อาจารย์มองแล้วแยกออกก็พอว่า ไหนคือสัตร์คู่กาย ไหนคือผู้ช่วยนักศึกษา ไม่ใช่ว่าเอนางเงือกมาแล้วบอก ว่านางเป็นทั้งคู่หูและสัตร์คู่กายของข้า อาจารย์ได้ตอบตาย (นางเงือก นาง ไชเรน และเซนทอร์ ห้ามเอามาเป็นคู่หูและสัตร์คู่กายเป็นอันขาด)

ส่วนสาขาที่ไม่ต้องสอบ คือสาขาจอมปราชญ์ เป็นสาขาที่มาแต่ตัว ก็สมัครเรียน เข้าเรียนเลยก็ได้ แต่เงินที่ลาเซเรียจ่ายให้ (ลาเซเรียมีระบบ จ่ายเงินให้นักศึกษาทุกคน) จะน้อยกว่าสาขาอื่นมาก (ก็มันแค่คิดสอบกับ ปากกาก็มาเรียนได้นี่นา) ส่วนใหญ่คนจะไม่ค่อยเข้า เพราะรู้สึกว่าจะไม่ใช่ วิชาเฉพาะ ไปเรียนพวกสาขาอื่นที่เจาะลึกวิชานั้น เลิกเรียนแล้วจะได้เงิน ดีกว่าเยอะ และคนที่อยากจะสอบเข้าสาขาอื่น แต่คิดสอบไม่ติด ก็มักจะ มาเข้าที่สาขานี้ไว้ก่อน อยู่ที่สาขาจอมปราชญ์ อ่านหนังสือประจำที่สาขานั้นจนได้ติแล้วค่อยไปสมัครสอบเข้าอีกสาขาหนึ่งที่ตนตั้งใจในภายหลัง ก็ได้

คราวนี้ข้าพเจ้าจะแจกแจงการเรียนของแต่ละสาขาของมหาวิทยาลัย ลาเซเรีย (แบบเจาะลึก) ให้ทุกท่านฟังแล้วนะขอรับ

สาขาจอมทัพ แน่นอนว่าสาขานี้จะเน้นการต่อสู้ด้วยอาวุธ มี เวทมนตร์มาผสมกันบ้าง แต่โดยหลักก็ใช้อาวุธนั่นแหละ มีติ๊กให้เรียน

เรื่องการวางกลยุทธ์ มีสนามทะเลทราย สนามน้ำ สนามแบบป่า (ล่าสุดเห็นว่าจ่าลองสนามน้ำแข็ง) ให้พวกนักศึกษาฝึกต่อสู้ในสถานที่แตกต่างกัน นั่นคือการเรียนของสาขาจอมทัพ

ไม่ต่างจากการเรียนสาขาจอมเวทย์เท่าไร แต่พวกสาขาจอมเวทย์มักจะเด่นเรื่องการท่องมนตร์ ทำพิธี การอัญเชิญ มีสนามฝึกเหมือนกัน แต่จอมเวทย์เมื่อไปทำงานจะครอบคลุมหลายสายงานมากกว่าจอมทัพ เพราะเวทย์มนตร์นำไปใช้ได้ตั้งแต่เรื่องเล็กจนถึงเรื่องใหญ่ คนจึงนิยมเข้าสาขานี้มากกว่าสาขาอื่น

สาขาจอมปราชญ์ ก็อย่างที่บอกว่าสาขานี้ไม่มีสอบ และได้เบี้ยน้อยกว่าสาขาอื่น จบไปทำงานยังได้เงินเดือนน้อยกว่าด้วย แต่ว่าสาขานี้มีข้อคืออยู่อย่างหนึ่ง คือพวกนักศึกษาจอมปราชญ์เข้าไปเรียนมั่วได้กับทุกสาขา ผิดกับสาขาอื่น อย่างเช่น พอสาขาจอมทัพอยากจะไปเรียนวิชาจอมเวทย์ ก็ได้แค่นั่งมองเขาเรียนกัน ไม่มีสิทธิ์ลงไปแย่งคทากับเขาแต่อย่างใด ผิดกับพวกจอมปราชญ์ที่เข้าไปเสนอหน้า คัมภีร์ ร่ายมนตร์ หรือ แกว่งคาบก็ยอมได้ และนักศึกษาทุกคนในสาขานี้ หากสอบในงานชุมนุมปราชญ์ได้ระดับต้นๆ เงินเดือนจะทวียิ่งกว่าพวกสาขาอื่นชั้นปลายแถวอีก (ข้าก็ไม่อยากอวดตัวเลยว้าข้าก็อยู่สาขานี้ และที่กินดี อยู่ดี หุ่นหมีเข้าไปทุกที ก็เพราะสอบได้ระดับสูงนี่แหละ)

คราวนี้ก็เหลือสาขาจอมยา สาขาสุดท้ายที่แม้จะมีผู้ช่วยมาเรียนด้วย แต่มันก็ยังอภิมหายากที่สุดในหมู่สี่สาขา เรียนก็หนัก จบก็ยากกว่าสาขาอื่น เกิดอะไรขึ้นก็เสี่ยงเสียยิ่งกว่าพวกสาขาจอมเวทย์ที่สร้างสัตว์ประหลาดออกมากระเทีบบกรรมการคุมสอบเมื่อปีที่แล้วอีก เพราะสาขาจอมยาเกี่ยวกับชีวิตคน รวมถึงสิ่งที่ไม่มีชีวิต พวกจอมยานั้นจะเป็นในแบบเดียวกัน คือพอมีฝีมือเอาตัวรอด แต่จะสู้กับใครหรือสัตว์อสูรไม่ค่อยได้ เพราะวันๆ เอาแต่ท่องตัวยาสมนุไพร ไม่มีเวลาไปออกกำลังกาย เจอทางอึดป็อฟฟาดไปฉิวเฉียวก็ตายแห้งก็ได้ (หมายถึงตายง่ายมาก) คงนั้นคนที่เรียนจอมยาได้ มีน้อยมากๆ ค่าตัวของพวกเขาก็สูงกว่าเงินเดือนสอง

เดือนของข้ารวมกันแล้ว ฮึก! (ปากน้ำตา)

จบกันไปกับสี่สาขาของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย เอ่อ (หยิบจดหมายมาอ่าน) มีคำถามมาอีกว่า 'มหาราชัน' นั่นคืออะไร ช่วยอธิบายให้กระจ่างด้วย

ตอบ ตำแหน่งมหาราชันนั้นคือผู้ยิ่งใหญ่เหนือกว่าพระราชอาญาของทุกอาณาจักร พูคไปนั่น ที่จริงก็มีแค่สองอาณาจักรใหญ่ในทวีปแอนตาเนีย แต่ก็มีความสำคัญรองลงมาจาก 'สี่ผู้กอบกู้' ที่เหมือนเทพเจ้าสี่คนนั้นจะกินนอน สอนหนังสือ และอยู่ประจำที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย ไม่ออกมาข้องแวะกับการปกครองของพวกพระราชอาญา เหมือนอย่างพวกมหาราชัน

พวกมหาราชันไม่เหมือนพระราชอาญาแห่งอาณาจักรลาเซเรียขอรับ ไม่จำเป็นต้องเรียนที่มหาวิทยาลัยลาเซเรียแต่อย่างใด เพียงแค่เอาชนะมหาราชันคนใดคนหนึ่งได้ มหาราชันคนนั้นก็จะได้ยกตำแหน่งของตนให้แก่คนที่ชนะเลย

และนอกจากการเอาชนะมหาราชันคนอื่น ก็ยังมีวิธีอื่นๆ ขอให้พวกท่านติดตามเนื้อหาต่อไป แล้วค่อยทำความเข้าใจกันนะขอรับ

มหาราชันนี้ ปกติมีเพียงแค่สี่คนขอรับ

กล่าวแต่ครั้งนี้ พวกท่านก็คงพอจะเจอออก มหาราชันจอมทัพ มหาราชันจอมเวท มหาราชันจอมปราชญ์ และมหาราชันจอมยา แต่ถ้าพวกเขาพิเศษกว่ามหาราชันคนอื่น พวกเขาก็มักจะมีตำแหน่งพ่วงท้ายคำว่า มหาราชัน

เช่น 'มหาราชันจอมยา เซรีโลลา เฟลิเซีย นอมูเอรา' ที่มีตำแหน่งนี้ เพราะนางไม่ได้เป็นแค่มหาราชันอย่างเดียว กล่าวคือ ตำแหน่ง 'เซรีโลลา' (จอมยาผู้เลิศล้ำ) นั้นทำให้นางเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยลาเซเรียด้วย และตำแหน่งอธิการบดีก็ทำให้นางทำหน้าที่ของมหาราชันจอมยาได้ไม่คั่นกั ดังนั้นแล้วในยุคนี้ จึงมีมหาราชันจอมยาอีกคนหนึ่ง คือ มหาราชันจอมยาซิลเวอร์แห่งตระกูลอาโคเมโก ก็เรียกได้ว่าสาบงาน

เดียวกัน คังนั้นพอท่านเฟลิเซียไม่ว่าง คิธูระอะไร ท่านซิลเวอร์ก็จะมาทำงานแทนที่ตำแหน่งของนาง (ใครร้องอ้อให้ได้ยิน)

และตำแหน่งมหาราชันอีกตำแหน่งหนึ่งที่พลาดไม่ได้เลยก็คือ 'มหาราชันจอมทัพ ลอสเรเยียส เลวืออาธาน เซติการ์เดียน' คานี้ก็เป็นราชาข้าซ้อน สมตำแหน่งลอสเรเยียส (ราชันแห่งราชา) เสียจริง ความจริงแล้วเลวืออาธานนั้นเกิดในตระกูลเซติการ์เดียน ซึ่งสืบทอดตำแหน่งราชาตะวันออก เขาได้เป็นพระราชาทตามสายเลือดอยู่แล้ว แต่ต่อมาก็ได้ตำแหน่งมหาราชันจอมทัพมาอีก ถือได้ว่าในยุคนี้ เลวืออาธานเป็นมหาราชันที่มีตำแหน่ง ตักดี และอำนาจสูงที่สุดในหมู่มหาราชันด้วยกัน เป็นรองแค่ผู้ถูกอบกู้เท่านั้น

เล่ากันว่า...ตำแหน่งมหาราชันจอมทัพนี้ ส่วนมากเขาสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น วิธีสืบทอดคือใครอยากจะเป็นมหาราชันจอมทัพ ก็ไปทำประลอง หรือคักฆ่าผู้ที่มีตำแหน่งมหาราชันจอมทัพรุ่นก่อนให้ได้ แล้วจะได้ครองตำแหน่งมหาราชันจอมทัพไป ตำแหน่งนี้มีคียอย่างไร ในเมื่อขณะนี้แอนคาเนียไม่มีสงครามเลยสักครั้ง (แต่มีเล่นแ่ง สงครามเศรษฐกิจ จิตวิทยา บลาๆ อย่างอื่นแทน แต่ก็ดีแล้ว ไม่เป็นปัญหาของประชาชนมากนัก เพราะหากมีสงครามจริง ประชาชนก็ต้องหอบผ้าผ่อนหนี้ตายเหมือนในอดีต)

มหาราชันจอมทัพมีหน้าที่เหมือนบุคลากรของแผ่นดินแอนคาเนีย ขอรับ สืบค้น ตัดสินคดีความต่างๆ ได้ ยกเว้นแต่ที่เกี่ยวกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย (ทางลาเซเรียมีศาลของตัวเอง) มีกำลังพลในการปกป้องแอนคาเนีย (จากศัตรูของทวีปอื่น เช่น โจรสลัด ฯลฯ) รักษาภูมิลากคนชั่วมาลงโทษ คดีความต่างๆ ทั้งในอาณาจักรลาเซเรีย ส่วนกลาง และฝั่งตะวันออก ล้วนเป็นเขาที่ตัดสินความ และเหมือนมหาราชันคนอื่น หากมหาราชันจอมทัพเห็นว่าพระราชคนไหนเกเร ก็ถอนอำนาจการเป็นพระราชของเขา และขึ้นแทนที่ได้

ในเมื่อเขายิ่งใหญ่นาคนี้ จึงมีคำถามว่า จะต่อต้านอย่างไรละ

หากมหาราชจอมทัพทำตัวเกรงขึ้นมา คำตอบคือสี่ผู้กอบกู้จะระงับการให้ยามตะขอรับ หรือไม่สี่ผู้กอบกู้ก็อาจจะวางยาฆ่าเขาได้ (ช้วนักก็ฆ่าเสีย) ดังนั้นใครที่เป็นมหาราชจอมทัพ และเก่งกาจยิ่ง ถ้าไม่ยอมเสียตำแหน่งและความเป็นอมตะ ก็ต้องทำตัวดีๆ จะได้มีชีวิตไปอีกนาน

ความจริงตำแหน่งมหาราชจอมทัพนี้ไม่ควรเป็นของเลวี่อาธาน เพราะเขามีตำแหน่งพระราชอยู่แล้ว แต่มหาราชจอมทัพคนก่อนหน้าเลวี่อาธาน เกิดทำตัวเกรง หรืออย่างไรไม่ทราบได้ เพราะหน้ากระดาศที่บันทึกเขาเอาคือๆ แต่คงเกรงแหละ สี่ผู้กอบกู้จึงระงับยามตะแอกัดมหาราชจอมทัพ แต่ทราบกันในภายหลังว่า มหาราชจอมทัพคนเก่าได้ส่งมอบยามตะขอของตนเองให้เลวี่อาธานนานแล้ว ก่อนสี่ผู้กอบกู้จะส่งระงับยาของเขาเสียอีก ผลก็คืออดีตมหาราชจอมทัพอ่อนแอจนโดนตามล่าจากพวกที่อยากเป็นมหาราชจอมทัพ ตามไปตามมา จู่ๆ ตรามหาราชจอมทัพไปโผล่ที่เลวี่อาธานเฉยเลย สื่อว่ามหาราชจอมทัพคนเก่ายกตำแหน่งนี้ให้พระราชผั่งตะวันออก พวกที่เหลือก็ 'อ้าววว' ไม่เหมือนที่คุยกันไว้นี้' แต่สุดท้ายก็ทำอะไรไม่ได้ขอรับ เลวี่อาธานคันเก่ง แล้วยังเป็นราชผั่งตะวันออก มีคนปกป้องเยอะอีก ตำแหน่งนี้ก็เลยต้องยกให้เขาไป และเพราะเลวี่อาธานทำงานดีมากๆ (ข้าขออวย) ดังนั้นตำแหน่งนี้จึงเหมาะสมกับเขาที่สุด

จบแล้วขอรับ ไปฟังชีวิตประวัติของมหาจอมยาอันดับหนึ่งของพวกเราต่อได้...

มันนานมากแล้วที่เขาไม่ได้ฝันแบบนั้น

อาจเพราะได้พบกับเลวี่อาธานจึงได้ฝันถึงสิ่งที่อยากจะทำมากที่สุด ฝันถึงตัวเขายามเด็กที่วิ่งหนีออกจากบ้าน ลูกผู้ชายจะร้องไห้ให้ใครเห็นไม่ได้ เขาวิ่งไป วิ่งไป และพบเจอกับใครบางคน...

เรเซล ราคิอิ้อสลิมศาตึ้นขึ้นมาจากความฝัน เหนือของเขาไหลจากขมับลงแก้ม มากจนรู้สึกได้ ดวงตาสีเขียวมรกตโล่มองไปโดยทั่วทั้งห้อง

ไม่มีใคร...ตอนนี้เขาอยู่เพียงลำพัง

‘ฟังคำขานะเจ้าหนู มนุษย์เรานะตัวคนเดียวมาตั้งแต่เกิด คังนั้น
สิ่งที่เราจะพึ่งพาได้มากที่สุดก็คือสติปัญญาของเรา ความคิดที่เป็นของ
เรา เพียงเจ้ารักษาหัวใจของตัวเองเอาไว้ได้ ก็ไม่มีใครมาทำอะไรเจ้าได้’
นั่นเป็นคำสอนของอาจารย์ไช่หรือไม่

คำสอนของคนที่ผ่านการทรยศหักหลัง มือของมิตรกระซางเขา
ลงมาจากที่สูงที่สุด และเท้าของมิตรก็ไต่คืบเขาจนถึงวาระสุดท้ายแห่ง
ชีวิต

เป็นมิตรทั้งนั้น...

...มิตรที่ไม่มีอยู่จริงในโลกใบนี้

เรเซลห้วยคกายลุกขึ้นจากเตียง เป็นอีกครั้งที่เขารู้สึกโหวงเหวง
อย่างน่าประหลาด ห้องนอนกว้างใหญ่ แต่เขาคือคนเดียว

โลกใบนี้กว้างใหญ่ แต่เขาคือคนเดียวเสมอมา

บนโลกที่ศัตรูปะปนกับผู้คนมากมาย ไหนเลยจะเชื่อใจใครได้
นอกจากตัวเอง

เซรีโลลา เฟลิเซีย นอมูเอรากลับมาจากการปฏิบัติภารกิจแล้ว

พักนี้มีเรื่องวุ่นวายนานปีการทำให้เธอต้องเดินทางออกจากมหาวิทยาลัย
ลาเซเรียบ่อยครั้ง วันนี้เธอกลับมาและได้เจอกับมหาราชันจอมยาที่ฝาก
หน้าที่ให้ดูแล ซิลเวอร์เฟิงหายป่วย เขาต้องปกครองมหาวิทยาลัยในช่วง
เวลาที่สำคัญที่สุด หลังหมดโรคระบาดจึงทำให้ดูราวกับจะแก่เฒ่าขึ้นอีกมาก

และเมื่อเฟลิเซียกลับมาแล้ว ซิลเวอร์ก็มีโอกาสดำเนินตามแผนการ
ที่วางไว้

"ข้าขอขึ้นฟ้องเรเซล ราคิอิธ โทษฐานที่หลอกเอาสมุนไพร่ไป
จากมหาวิทยาลัยลาเซเรีย"

ซิลเวอร์เป็นถึงมหาราชันจอมยา มีหรือที่โคนเด็กหนุ่มคนหนึ่ง
ลอบคมแล้วจะยอมอยู่เฉยๆ อย่างน้อยๆ เขาจะต้องกัดเรเซลให้จมเขี้ยว

และซิลเวอร์เชื่อว่าเฟลิเซียที่เป็นอธิการบดีแห่งลาเซเรียจะต้องเห็นด้วยกับเขา สมุนไพร่มากมายของมหาวิทยาลัยลาเซเรียถูกระดมเอาไปถึงครึ่งหนึ่ง ทั้งครั้งนั้นเรเซล ราคิคิอัสก็ไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่าง เฟลิเซียต้องไม่ยินยอมแน่ สมุนไพรในมหาวิทยาลัยลาเซเรียนั้น ตัวเธอเป็นผู้หาและรวบรวมมาด้วยความยากลำบากทั้งนั้น อีกทั้งผู้ยื่นฟ้องร้องก็คือเขา เฟลิเซียจะต้องเข้าข้างมหาราชันจอมยาพวกเดียวกันแน่นอน

ศาลของมหาวิทยาลัยลาเซเรียมีไว้เพื่อตัดสินความผิดของนักศึกษา โดยเฉพาะ เซรีโลลา เฟลิเซียยอมเปิดมันเพื่อมหาราชันจอมยา ซิลเวอร์เรเซล ราคิคิอัสถูกเรียกตัวมา ท่ามกลางสายตาของเหล่าหัวหน้าทีมที่มองเขาเป็นตาเดียว เอะเคนกับโลกิทรุดตัวลงนั่ง ก่อนจะมีคำถามมาถึงตัวพวกเขา

เหล่านักปราชญ์ของลาเซเรียมาทันพร้อม เฟลิเซียมองเรเซล ราคิคิอัส ก่อนจะพยักหน้ากับนักปราชญ์ผู้ทำหน้าที่ซักถาม

"เรเซล ราคิคิอัส ภายในหนึ่งเดือนนี้เจ้าละเมิดกฎหมายข้อของมหาวิทยาลัยลาเซเรียหนึ่ง เจ้ารักษาคนป่วยในขณะที่ตนเองถูกพักงานสอง จากการสอบถามผู้ป่วยมากมายหลายคน เจ้ารักษาพวกเขาด้วยวิธีที่แตกต่าง ไม่ได้รักษาอย่างเท่าเทียมซึ่งผิดจริยธรรมของจอมยา สาม เจ้าเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลเกินกว่าเหตุ ฉวยโอกาสจากความทุกข์ยากของประชาชน และเก็บค่ารักษาที่ไม่เป็นธรรมต่อทุกคน สี่ สมุนไพร่นั้นเจ้าได้มาโดยมีผู้มอบให้ หวังให้เจ้าใช้รักษาคณไช้ แต่เจ้ากลับเก็บเอาไว้ส่วนตัว ไม่ได้นำมาปรุ้งยารักษาแต่อย่างใด นี่คือการฟ้องร้องจากมหาราชันซิลเวอร์"

เรเซลเลิกคิ้วสูง เขามองเฟลิเซียที่เอ่ยถามเขาเสียงเครียดว่า "เจ้ามีอะไรจะชี้แจงการกระทำทั้งหมดของคนหรือไม่"

เรเซลกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะว่าเสียงนุ่ม "ข้าว่า...เรื่องพวกนี้มันคนตัดสินแทนพวกท่านแล้วละขอรับ"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร" เฟลิเซียเอ่ยเสียงเครียด ก่อนจะนิ่ง

เมื่อเรเชลบอกเสียงนุ่ม

"ในเรื่องคดีนี้ มีคนมาหาข้าก่อนพวกท่านแล้ว"

คิวของคนฟังทั้งหลายขมวดแน่นขึ้น แม้แต่เอดเคนกับโลกียังมีท่าทำแปลกใจ แต่ก่อนพวกเขาจะทันได้เอ่ยถามอะไร บานประตูก็เปิดออก ชายหนุ่มร่างสูงที่ก้าวเข้ามาทำเอาทั้งห้องเงียบงัน แล้วคราประทับที่บอกถึงยศและตำแหน่งของเขาก็ทำให้ทุกคนถึงกับรู้สึกเย็นเยียบ บรรยากาศเปลี่ยนไปในพริบตา

"แล้ว..." เฟลชีเยพึมพำ ลอบจัดเครื่องแต่งกายโดยไม่รู้ตัว ขณะที่อุณภูมิในห้องนั้นทวีความเย็นเยียบ และเงียบกริบจนแทบได้ยินแต่เสียงลมหายใจของทุกคน

ลอสเรเยส...ราชาตะวันออกและมหาราชันจอมทัพ ผู้ที่มีสิทธิ์ตัดสินคดีความในทวีปแอนตาเนีย

"ท่าน..." เฟลชีเยหยักคางลูก ดวงตาสีฟ้าของเธอสั่นไหวเมื่อมองชายหนุ่มตรงหน้า ริมฝีปากพยายามคลี่ยิ้ม แม้จะจืดจางเพราะประกายตาเย็นเยียบของลอสเรเยสผู้นั้น "...ท่านมาได้อย่างไร"

เลวี่อาธานไม่ได้มองเธอ แต่ก้าวไปนั่งตำแหน่งประธานแทนที่ เฟลชีเยอย่างไม่ขัดใจ เขาเหลือบมองซิลเวอร์ที่หลบตาเขาแทบจะทันที กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"บังเอิญว่าข้าผ่านมา แล้วรู้เรื่องที่ท่านมหาราชันจอมยาฟ้องร้องนักศึกษาจอมยา จึงสนใจ...ให้ข้าร่วมวงด้วยสิ ท่านซิลเวอร์"

"เรื่องในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย ตามกฎแล้วจะต้องเป็นท่านเฟลชีเยเท่านั้นที่ตัดสินใจ ท่านไม่เห็นจะต้องมาด้วยตัวเองเลย" ซิลเวอร์เอ่ยถึงรับถึงผู้ และยิ่งรู้สึกไม่คั่นกเมื่อเห็นรอยยิ้มบางๆ ของเลวี่อาธาน

"ผิดแล้ว ตามรายงานของข้า เรเชล ราคิอิส์รักษาชายที่ชื่อซาลิจนตัวเขาถูกท่านไล่ออกจากลาเซเรีย และวันต่อๆ มา เขาจึงคอยรักษาชาวบ้าน เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย แต่เป็นเรื่องของอาณาจักรลาซาเรีย และข้าคิดว่าข้ามีสิทธิ์มากกว่าเฟลชีเยด้วยซ้ำ"

คำพุดนุ่ๆ ของเลวีอาธานราวกับคาบที่มาจ่อคอของมหาราชันจอมยา ซิลเวอร์ขบกรามแน่น หากเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีแต่เขาและเฟลิเซีย เขายังพอเจรจาต่อรองกับเธอได้ เพราะมหาวิทยาลัยลาเซเรียต้องการการสนับสนุนจากตระกูลโอสทสเวิร์คไม่น้อย ครูที่สอนนักศึกษาจอมยาส่วนมากนั้นเป็นคนของตระกูลเขา แต่หากลอสเรเยียสมาเอง ด้วยอิทธิพลและการทำงานที่ไม่เกรงใจใครของเลวีอาธาน ทุกเรื่องย่อมพลิกกลับได้

ซิลเวอร์คอมองเรเซล ราคิคิอัสไม่ได้ ทำไมเด็กหนุ่มคนหนึ่งจึงทำให้มหาราชันถึงสามคนต้องเคลื่อนไหวพร้อมกันได้ละ

"แต่ก่อนเขาจะรักษาคนอื่น ข้าได้ประกาศต่อหน้าทุกคน ยินยอมให้เขากลับเข้ามามหาวิทยาลัยลาเซเรีย เป็นนักศึกษาจอมยาระดับเก้าคังเดิมแล้ว แต่ตอนรักษา เขาก็ไม่ปฏิบัติตามกฎของลาเซเรียเลยสักนิด ท่านคิดดูสิ ว่าการรักษาและการเก็บค่ารักษาพยาบาลของเขาได้ทำตามหลักจรรยาบรรณของจอมยาหรือไม่! ข้าที่เป็นมหาราชันจอมยาไม่อาจรับได้!"

เลวีอาธานฟังแล้วเลิกคิ้วสูง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชาเหมือนว่ามันช่างไร้สาระเหลือเกิน

"อ้อ แล้วเรเซล ราคิคิอัสได้รับตราและเครื่องหมายจากมหาวิทยาลัยลาเซเรียคืนหรือยังเล่า ในตอนที่เริ่มรักษาคนอื่น นอกจากชาลินะ"

"ยังขอรับ" เรเซลบอกเสียงนุ่ม ซิลเวอร์หันหน้าเผือดสีในพริบตา "ข้าได้แต่สัญญาปากเปล่าเท่านั้น"

เลวีอาธานยิ้มบางๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ เหลือบตามองซิลเวอร์แล้วว่า

"ได้ยินหรือไม่ ว่าท่านไม่ได้มอบหลักฐานว่าเขากลับเป็นนักศึกษาจอมยาแล้ว หากเขาได้ตำแหน่งคืน นั่นจึงค่อยหมายความว่าท่านว่า นักศึกษาจอมยาไม่มีสิทธิเก็บค่ารักษาพยาบาล แต่ในเมื่อตอนที่เขารักษา ยังไม่ได้กลับคืนตำแหน่ง... คคิ์นี่ก็เป็นคคิ์ของข้า และเรเซลก็มีสิทธิเก็บค่ารักษาด้วย คังนั้น..." ลอสเรเยียสแบมือขอหมายฟ้อง ซึ่งจอมปราชญ์ผู้ถือ

ก็ยื่นให้ อย่างนอบน้อม เลวี่อาธานกวาดตามองข้อความบนกระดาน
เพียงครู่ ก่อนจะบอก "เรามาว่ากันทีละข้อนะ เรเชล"

เรเชลอยากจะกลอกตากับมหาราชันคนนี้ แต่เขาก็ยังคงยิ้มบางๆ
แล้วบอกเสียงนุ่ม "ขอรับ"

เลวี่อาธานสบดวงตาสีเขียวมรกตของเรเชลแล้วลอบยิ้มมุมปาก
เจ้าหนูนี้หุ่คหิดเขาแน่นอน คังนั้นเขาจึงว่า

"ข้อหนึ่ง เจ้ารักษาคณปว้ยในขณะที่ตนเองถูกพักงาน ประเด็นนี้
ถือว่าตกไป เพราะว่าตัวเจ้าถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัยลาเซเรียแล้ว และ
ข้าเองก็แอบเห็นด้วยกับเจ้าด้วยซ้ำ เจ้าไม่ควรถูกไล่ออก เพราะคนเป็น
จอมยานะจะต้องคิดถึงชีวิตของคนมากกว่าอย่างอื่น มากกว่าจะเป็น
คักคัศรี หรืออะไรก็ตาม" เลวี่อาธานเหลือบมองมหาราชันจอมยาที่หน้า
แดงสุกๆ เพราะรู้สึกเหมือนโดนว่ากระทบ ก่อนจะดึงสายตากลับมาหา
กระดานในมือ เขาไล่มือไปตามตัวอักษร "ข้อสอง จากการสอบถามผู้
ปว้ยมากมายหลายคน เจ้ารักษาพวกเขาคั้ววิธีที่แตกต่างกัน ไม่ได้รักษา
อย่างเท่าเทียม ซึ่งผิดจริยธรรมของจอมยา"

"ใช่!" ซิลเวอร์เร่งเอ่ย "เขาไม่ได้ปฏิบัติกับคนใช้อย่างเท่าเทียม
ข้อนี้ข้ามีหลักฐาน และถือว่าเขาไม่มีจิตใจของการเป็นจอมยา สมควรแก่
การโดนยกเลิกอธิสิทธิ์การเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย ไม่ควรเรียน
เป็นจอมยา เพราะว่าจิตใจของเขาไร้ความเป็นธรรมต่อคนไข้!"

เลวี่อาธานเหลือบมองเรเชล เขาเลิกคิ้วสูง ก่อนจะเอ่ยเสียงนุ่ม
เหมือนยั่วเย้าเด็กหนุ่มในทันที

"เจ้ามีอะไรจะชี้แจงหรือไม่"

'ข้าขออุทธรณ์ และมันสมองอันน่าคักใจของเจ้าหน้อย'

เรเชลล้ายจะรู้ถึงความคึกของมหาราชันจอมทัพรทงหน้า เขายิ้ม
เล็กน้อยแล้วเอ่ยเสียงนุ่ม

"ด้วยความเคารพนะขอรับ ท่านซิลเวอร์เองก็ไม่สามารถรักษา
โรคอิโซเต้ในคราวนี้ให้หายขาด ใช่หรือไม่"

ซิลเวอร์ชะงักกึก ขณะที่เลวีอาธานราวกับเห็นเรเซลกำลังวาง
หมากอยู่ต่อหน้าเขา

"ชะ...ใช่..." มหาราชันจอมยาเอ่ยด้วยเสียงอ่อนเบา อับอายเหลือ
เกินกับสิ่งที่ตนต้องกล่าวออกไป เป็นถึงมหาราชันจอมยา แต่กลับแพ้
นักศึกษาจอมยาคนหนึ่งที่ยังไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติเลยด้วยซ้ำ

"ถ้าแม้แต่ท่านซิลเวอร์เองก็ยังไม่อาจรักษาโรคภัยนี้ได้ ต่อให้
พยายามแทบตายแล้วก็ตาม..." เรเซลเอ่ยนิ่งๆ แต่ว่าจาทิมแทงในมหาราชัน
คนนั้น จนอีกฝ่ายรู้สึกพุน่ต่อหน้าทุกคน "แล้วท่านจะรู้อาการของคนไข้
ได้อย่างไรเล่าขอรับ"

"จะ...เจ้า!" ซิลเวอร์รู้สึกเหมือนโดนค้อนทุบกลางใจ เลวีอาธาน
เอ่ยเสียงเรียบ

"เรเซล ราคิอัสให้เกียรติเขาหน่อย อย่างไรเสีย ท่านซิลเวอร์ก็
เป็นถึงมหาราชันจอมยา"

คำพูดนั้นปกป้องซิลเวอร์จริงหรือ หรือว่ากำลังทำให้มหาราชันจอม
ยาต้องอับอายและเกลียดเคียดหนุ่มมากกว่าเก่า เรเซลเริ่มมองบน เลวี-
อาธานคนนี้ไม่ใช่เล่นๆ เลย

"แต่ก็เป็นสิ่งที่เรเซลว่า โรคคราวนี้แม้แต่ท่านก็รักษาไม่ได้ ท่านจะ
มีความสามารถอะไรมากำหนดวิธีการรักษาผู้ป่วยกันเล่า..." เลวีอาธาน
เอ่ยยิ้มๆ "ดังนั้นประเด็นนี้ตกไป มีใครจะคัดค้านหรือไม่"

ความเงียบปกคลุมทั่วห้อง เลวีอาธานพยักหน้ารับ ก่อนจะเลื่อน
ตามองข้อต่อไป

"สาม เจ้าเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลเกินกว่าเหตุ ฉวยโอกาสจาก
ความทุกข์ยากของประชาชน และเก็บค่ารักษาที่ไม่เป็นธรรมต่อทุกคน...
อ่า ประเด็นนี้น่าสนใจ" เลวีอาธานมองเรเซลยิ้มๆ ซิลเวอร์เห็นเช่นนั้นจึง
เร่งว่า

"ใช่! ไม่ว่าจะป็นจอมยาหรือไม่ ก็ไม่ควรทำเช่นนั้น!"

โลกิไหวตัวด้วยความอึดอัดในทันที เอเคนเหลือบมองเรเซล พวก

เขาค้างรู้สึกว่าย่ำแย่แล้ว เพราะว่าหวั่นนี้พวกเขาไม่สามารถหาเหตุผลอะไร
ดีๆ มาแย้งได้ หากเรเซลบอกว่านั้นคือเงินสำหรับรักษาผู้ป่วย จะต้องโดน
ตรวจสอบอีกอย่างมากแน่นอน ซิลเวอร์เองก็รู้สึก จึงมุ่งโจมตีประเด็นนี้

เรเซลสบตาเลวี่อาธาน ก่อนจะเอ่ยเสียงนุ่ม "อันนี้ข้าขอมารับข้อ
กล่าวหาด้วยตนเอง เช่นนั้นก็ไม่ต้องขอรักษาใครอีกแล้วขอรับ"

"เห็นไหม! มันยอมรับแล้ว! ท่านต้องทำตามกฎนะ เลวี่อาธาน!!!"

ซิลเวอร์ร้องโดยไม่สนใจสีหน้าที่เย็นเยียบขึ้นเรื่อยๆ ของเลวี่อาธาน
เลยสักนิด เขาแอบซัดใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว มหาราชันจอมทัพหนุ่มนิ่งไป
นิด เรเซลกำลังบีบให้เขาออกตัวปกป้องต่อหน้าธารกำนัล เด็กคนนี้ช่าง
กล้าหาญนัก

เรเซลกำลังยิ้ม สายตาของเขาเหมือนกำลังบอกแก่เลวี่อาธานว่า
'ปกป้องข้าสิ นั่นคือข้อตกลงของเราใช่หรือไม่'

เลวี่อาธานชอบคนเก่ง และชอบคนที่บีบคั้นเขาได้ ดังนั้นจึงยิ้ม และ
บอกเสียงเครียด

"แต่ข้าว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องรับความผิดนี้..."

ซิลเวอร์ถึงกับค้างแข็ง ทุกคนล้วนสงสัยว่า 'มันเกิดอะไรขึ้นกัน'

เลวี่อาธานเอ่ยต่อ

"เรเซลอาจจะเก็บค่ารักษาพยาบาลแพงก็จริง แต่ไม่ได้เข้าข่าย
หลอกลวง คนที่เขารักษายินดีจ่ายให้เอง และเนื่องด้วยโรคนี้ไม่เคยปรากฏ
ในลักษณะที่รักษาไม่ได้มาก่อน ผลประโยชน์นี้จะถือว่าเป็นประโยชน์ของ
เจ้า เพราะจำนวนเงินที่จะคุ้มกับการรักษาหรือไม่ คนที่ตัดสินใจไม่ใช้พวก
เรา แต่เป็นคนที่รับการรักษา ข้าถามหน่อย เมื่อพวกเขาารู้สึกว่าค่ารักษา
ไม่เป็นธรรม แล้วทำไมจึงยอมรับการรักษาอีกเล่า ดังนั้น เรเซล...เจ้า
เท่านั้นที่เป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับค่ารักษา คนอื่นไม่มีสิทธิ์มากำหนด"

เรเซลยิ้มอย่างยินยอม "ขอบคุณมากขอรับ"

"ตะ...แต่ แล้วสมุนไพร..." ซิลเวอร์พยายามร้องอุทธรณ์

"เรเซล ราคาคืออัตราค่ารักษาโรคที่แม้แต่ท่านก็ทำไม่ได้ สมุนไพรของ

มหาวิทยาลัยลาเซรียน่าจะมีประโยชน์กับเขามาก ในอนาคตเราก็คงได้จอมยาที่เก่งกล้ากว่าที่เคยมีในประวัติศาสตร์ การที่เขาช่วยชีวิตคนมากมายคนนั้น ก็ควรได้รับผลตอบแทนเป็นธรรมค่า เรื่องเงินกับสมุนไพรมันว่าเล็กน้อยเมื่อเทียบกับชีวิตคน มีใช้หรือ ท่านซิลเวอร์"

ซิลเวอร์พั่นเอ่ยไม่ออก เลวืออาธานกล่าวเช่นนั้นก็เพื่อจะบอกเขาหลายๆ ว่า เขาอยากให้เราเซลพัฒนา และสักวันเรเซลอาจมาแทนที่ตัวซิลเวอร์ก็ย่อมได้ ลอสเรเยสคนนี้กำลังเป็นปรปักษ์กับมหาราชันจอมยาเพื่อเรเซลซักๆ

"อ้อ แล้วยังมีบันทึกนี้อีก..." มหาราชันจอมทัพหิบบันทิกที่ไม่เกี่ยวข้องกับรูปคดีมา "ท่านซิลเวอร์ลงนามบอกว่า จะยอมยกสูตรยาให้เรเซลราคิคือสตามจำนวนผู้ป่วยที่เขารักษาในเดือนนี้?"

สีหน้ามหาราชันจอมยาเปลี่ยนจากเคร่งก้ำเป็นชาวซิดในทันควัน เลวืออาธานคลี่ยิ้มน้อย ๆ

"มหาราชันจะต้องรักษาคำพูด เช่นนั้นเรเซล เคี้ยวเจ้ากับเพื่อนตามเข้าไปตระกูลโอสถสวรรค์ก็แล้วกัน..." เลวืออาธานเอ่ยโดยไม่มองหน้าซิลเวอร์เลยสักนิดเดียว "เจ้ามีผลงานขนาดนี้ เฟลิเซียจะต้องยกเจ้าขึ้นเป็นผู้ปฏิบัติแน่ๆ เพราะขนาดนักศึกษาคนอื่น นางยังใจกว้างด้วยเลย ก็ดีเหมือนกัน เจ้าจะได้มีสูตรยาเอาไว้ใช้ในตอนเป็นผู้ปฏิบัติ"

คำพูดนั้นราวกับคำสั่งให้เฟลิเซียยกย่องเรเซลให้เป็นผู้ปฏิบัติแล้ว เชื้อเถอะ หากถึงพรุ่งนี้เรเซลยังไม่ได้คืนตำแหน่งนักศึกษา และขึ้นเป็นผู้ปฏิบัติ ก็คงมีแต่คนกังขามาตราฐานมหาวิทยาลัยลาเซรียอย่างแน่นอน ถึงจะเป็นผลดี แต่เรเซลอยากจะทำนอกตา เพราะรู้สึกว่าการกำลังชักจูงให้เขาเป็นศัตรูกับมหาราชันจอมยาและเซรีโลลาอยู่กลางๆ

แต่เรเซลจำต้องพยักหน้ารับ "ขอบคุณขอรับ"

"เช่นนั้นก็ตามเข้ามา ข้าอยากพูดคุยกับเจ้าสักเล็กน้อย"

เลวืออาธานหยักายลุก ก่อนจะเดินนำหน้าออกจากศาลของมหาวิทยาลัยลาเซรียไป เรเซลจำต้องติดตาม เขาหันมามิ้มให้เอเคนและ

โลกเล็กน้อย เพื่อพวกเขาจะได้วางใจ ทั้งเสียงซุบซิบนินทามากมายไว้ด้านหลัง

ร้านอาหารของเปาโลนั้นมีโซนไวไฟอยู่ เป็นห้องสำหรับคนที่
ต้องการกินอาหารแบบส่วนตัว เลวี่อาธานสะบัดมือทีเดียว ผั่งทั้งหมัด
ไม่เว้นประตูก่เกิดม่านน้ำแข็งหนาขึ้น เรเชลมองมันแล้วลลอคตา หยิบ
ชาร้อนจิบแล้วเอ่ยเสียงนุ่ม

"ท่านกำลังรังแกข้าอยู่หรือขอรับ"

"เจ้าเองก็คิดอยากให้ข้าคอยช่วยเหลือเจ้าอยู่แล้วมิใช่รี..." เลวี่-
อาธานยิ้มน้อยๆ "ถึงได้เล่าความจริงที่คนอื่นมองไม่เห็นให้ข้าฟัง เจ้า
เสนอความสามารถของตัวเอง แลกกับการคุ้มครองของข้า หรือว่าข้า
เข้าใจผิดว่า ข้ามีสิทธิ์ใช้งานเจ้า"

"ท่านเองก็บีบให้ข้าวนขอความคุ้มครองจากท่านเช่นกัน กัดคัน
เฟลิเซียและซิลเวอร์เพื่อข้าไปถึงขนาดนั้น ข้าจะมีความสามารถไป
ขอให้มหาราชชนคนอื่นคุ้มครองข้า นอกเหนือจากท่านกันเล่า"

เรเชลซ่อนตามองอีกฝ่ายเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มบางๆ เลวี่อาธานเอ่ย
ต่อ

"เจ้ามันคนฉลาด เรเชล และเจ้าเองก็ทราบดีเรื่องของข้ามาไม่น้อย
เจ้าจึงเลือกเผยแพร่หมากของตนให้แก่ข้า เพราะเจ้ารู้ว่าข้าจับได้แล้วว่าเจ้า
วางยาคนทั้งเมือง ข้าเล่นงานเจ้าได้ด้วยยศศักดิ์ของข้า และในตอนนี้เจ้า
ก็ยังไม่มีความที่ตีมากพอจะต่อต้านข้าได้ ไม่รู้...เรามาจับมือกันไม่ดีกว่า
หรือ นี่ใช่หรือไม่ความในใจของเจ้า"

"ท่านก็ทราบอยู่แล้วนี่ขอรับ" เรเชลหลบตาลงเล็กน้อย "อาจารย์
เล่าเรื่องของท่านให้ข้าฟัง เขายืนยันว่าท่านไว้วางใจได้ แต่ตาแก่นั่น
อาจจะกล่าวผิดไปบ้าง"

"ก็เจ้าคนทำตัวเป็นงูพิษ" เลวี่อาธานว่า "แล้วใครมันจะอยากเลี้ยง
งูพิษเอาไว้ ถ้าไม่ใช่คนที่คิดจะใช้พิษงูอย่างข้า และข้าคิดว่าเจ้ากับข้าก็มี

ความต้องการเดียวกัน ข้าคุ้มครองเจ้า เจ้าทำงานให้ข้า เป็นการแลกเปลี่ยนที่ยุติธรรม หรือจะบอกว่าข้าไม่เป็นธรรมพอ" เลวี่อาธานจิบชาเล็กน้อย มองเรเซลอย่างเย็นชา "ข้าจะได้ใช้กฎแห่งแอนดาเนียสำเร็จโทษที่เจ้าวางยาคนทั้งเมืองเสียเดี๋ยวนี้"

"ความเย็นจะทำให้คนมีความอดทนต่ำ คุณทำท่านต้องการยั้วโมโหข้ากระมัง" เรเซลบอกเสียงเรียบๆ เขายกขาขึ้นจิบเล็กน้อยแล้วว่าต่อ "อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ถึงการใช้วิธีการเช่นนี้"

เลวี่อาธานยิ้ม "เจ้ารู้ตัวที่ตัวเองไม่ได้แตะขีจังก์ของข้า และนิสัยของข้าคือชอบคนมีความสามารถ ดังนั้นหากเผยทุกอย่างที่มี ข้าย่อมมีหนทางให้เจ้ารอดพ้นภัยที่จะมาจากข้า นี่เท่ากับว่าเจ้ากำลังจะเสนอตัวทำงานให้แก่ข้าอยู่ ใช่หรือไม่"

"พูดเหมือนการแลกเปลี่ยน แท้จริงคือท่านกำลังบีบบังคับข้า แต่โทษใครได้ ในเมื่อข้าเลือกเดินหมากครั้งนี้เอง" เรเซลแค้นยิ้ม เขาถาม "ข้ามีทางอื่นหรือขอรับ ตอนนี้ข้าเป็นอริกับมหาราชันจอมยาไปแล้วและท่านเฟลิเซีย..." เรเซลนึกถึงสีหน้าของเฟลิเซียที่อยู่ในศาลแล้วลอบถอนใจเบาๆ "จากท่าทีของท่าน ท่านเฟลิเซียเองก็คงเคาออกเลาๆ ไม่ไว้ใจข้าแล้วกระมัง"

"ดังนั้นข้าจึงค้นให้เจ้าเป็นผู้ปฏิบัติโดยไวอย่างไรเล่า เพราะผู้ปฏิบัติจะมีอำนาจในการเดินทางไปทั่วแอนดาเนีย เจ้าสามารถหนีนางได้ และที่สำคัญ...บางทีผู้นำนั้นไม่สามารถทำร้ายลูกน้องที่ตนเกลียดได้อย่างง่ายๆ หรอกนะ พวกเรามีศตักคี่คำคือ จะทำอะไรก็ต้องให้คนอื่นเห็นชอบด้วย และด้วยปัญญาระดับเจ้า น่าจะเอาตัวรอดได้อยู่แล้ว" เลวี่อาธานบอก

"ขอรับ" เรเซลลอบถอนใจ จากนั้นไปคงต้องเหนือกว่าการเป็นนักศึกษาอีกเท่าตัวแน่เลย

เลวี่อาธานทอดตามองเด็กหนุ่มตรงหน้าสັกพัก ก่อนจะเอ่ยเบาๆ

"คนที่ชอบมองคนอื่นเป็นหมากนั้น ไม่ใช่คนเลวร้ายหรอกนะ แต่เพราะว่าเขาไม่กล้ามีความสัมพันธ์กับคนอื่นต่างหาก..."

มือที่จับถ้วยชาของเราเชลชะงัก เลวี่อาธานเอ่ยต่อ

"...และมนุษย์ก็เป็นสัตว์สังคม ไม่มีทางที่ใครจะไม่อยากมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้นจึงแปลได้เพียงความหมายเดียว นั่นคือ...เขาโดนทรยศมาก่อน"

เรเชลไม่ตอบ ก่อนจะคีบชาลงไปตามเก่า เลวี่อาธานเอ่ยเสียงนุ่มนวล

"เจ้าชอบความสัมพันธ์แบบมีผลประโยชน์ร่วมกัน เจ้าเลือกที่จะไม่เชื่อคำอาจารย์ของเจ้าว่าข้าไว้ใจได้ เพราะเจ้าต้องการมีพื้นที่ส่วนตัวกว้างๆ มีที่ปลอดภัยสำหรับเจ้า แต่โลกใบนี้มันก็ไม่ใช่ว่ายากมากมายขนาดนั้น อย่างน้อยก็ข้า ซาลี วาเนสซ่า และอาจารย์ของเจ้าที่ไว้ใจได้"

เรเชลวางถ้วยชาที่หมดแล้วลง ก่อนจะรินใหม่อีกครั้ง เลวี่อาธานว่าต่อ

"แต่หากเจ้าต้องการอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร ข้าจะปกป้องเจ้า แต่ทุกครั้งที่ข้าต้องการตัว เจ้าต้องทำงานให้แก่ข้า อยู่ภายใต้เงื่อนไข่นี้ ไม่ใช่ข้าที่สบายใจ คนที่พอใจที่สุดคือตัวเจ้าเอง เจ้าไม่ใช่คนเลวร้าย ถึงจะมารยาไปหน่อย แต่ก็ไม่เคยทำร้ายใครก่อน และสุดท้ายนะเรเชล..."

"..."

"...โจนาธานไม่ได้ตายเพราะเจ้าหรอก"

เพี้ยง!

เรเชลมองถ้วยชาที่แตกคามือตนเอง ก่อนจะซ่อนตามองคนตรงหน้า เขายิ้ม แว่คาสั้นไหว แต่ก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"ข้าว่าชาที่นี้ขมไปหน่อย"

เลวี่อาธานไม่กล่าวอะไร เขาหยิบเอาเพิ่มกลัคบางอย่างมายื่นให้อีกฝ่าย ก่อนจะบอก

"เก็บเอาไว้ เอาไว้ติดต่อหาข้าได้ทุกเมื่อ"

เรเชลรับมา ก่อนจะหยยคกายลุกแล้วเดินไปที่ประตู ทันทิที่แตะลูกบิด ไขว่ร้อนก็ทำให้น้ำแข็งที่จับประตูอยู่ละลาย เลวี่อาธานมองเด็กหนุ่ม

ที่ก้าวออกจากห้องไปอย่างเงียบๆ เขายิ้มมุมปากกับตัวเอง แล้วคืบซา
อีกใหญ่ พิมพ์ว่า

"ก็รัสเซียไม่ใช่เหรอ"

วันต่อมา หลังการเลือกทีม ที่ร้านของชาลีมีห่อปริศนาบางอย่าง
ในนั้นมีเครื่องมือและแบบแปลนลายมือเซรีโคแอนที่ทำให้ชายชราร้องไห้
เลวี่อาธานอยากจะทำตัวชาลีออกจากอาณาจักรลาซาเรียในทันที แต่
ชายชรากลับยื้อไว้

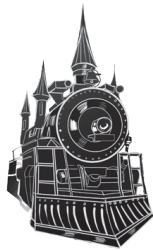
"เจ้าหนูแล้ว ข้าจะร่วมกับเรเซล..." ชาลีเอ่ยเสียงสั่นพร่ำ เลวี่อาธาน
เบิกตากว้างขึ้นนิด "หากเจ้าหนูนั่นเป็นหัวหน้าทีม ข้าจะกลับเข้าลาเซเรีย
ในฐานะผู้ร่วมทีมของเขา"

เลวี่อาธานนิ่งไปนิดนึกถึงคนที่น่าจะส่งมา ก่อนจะพยักหน้ารับ "เจ้า
หนูนั่นก็คือ"

'เพราะอาจจะหนา แต่ก็กะเพาะได้ไม่ยากหรอก'

51

สี่ผู้กอบกู้

ตรงหน้าของเรเซลคือ คราของแต่ละทีมในลาเซเรีย ให้เขาได้ เลือก เพื่อเข้าร่วมทีมนั้นๆ และมีคราที่เด่นสะดุดตาเสียยิ่งกว่า คือครา รูปยูนิคอร์นสีทอง ซึ่งคือคราของหัวหน้าทีมคนใหม่ มันวางอยู่เหนือครา ตัวเลือกทั้งหมด

เฟลิเซียบอกเขาเสียงนุ่ม "คราวนี้เจ้าต้องเลือกแล้วนะ คิคให้คิ"

เรเซลไม่ได้สับสน เธอ อาการของเขาแปลกไป หลังจากพูดคุยกับ เลวี่อาธานเมื่อช่วงเช้า ทำเอาเธอเผลอที่ยืนอยู่ข้างหลังอดเป็นห่วงไม่ได้ ขณะที่เหล่าหัวหน้าทีมทุกคนต่างลุ้นจนตัวโก่ง ว่าเรเซล ราคิก็อัสจะเลือก ทีมของใคร

'...อย่าไปที่ลาเซเรียเคียดๆ...'

เสียงแหบพร่าของใครบางคนดังอยู่ในความทรงจำ เรเซลหรีตาลง ก่อนจะยี้มเย้ยหยัน

'...โจนาธานไม่ได้ตายเพราะเจ้าหรอก'

'ไม่ได้ตายเพราะข้าหรือ...' เรเซลกำหมัดแน่นขึ้น 'ข้าเกลียดนัก พวกที่ไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง แต่ชอบพาล่าออกมา มันช่างไร้สาระ'

แต่ลึกลงไปในใจ เรเซลนั้นรู้ดีที่สุด มนุษย์ชอบทำตัวเป็นผู้รอบรู้ทุกอย่าง ชอบแสวงหาอำนาจจากความรู้ที่ตน ธรรมชาติของมนุษย์นี้ช่างเหมาะสมกับการดำรงชีวิตอยู่บนทวีปแอนตาเนีย ดินแดนแห่งการเรียนรู้

เขาเองก็เช่นกัน

"เรเซล"

เอเคนเรียกคู่หูด้วยความเป็นห่วง เรเซลจึงค่อยได้สติ เขาซ่อนตามองเหล่าหัวหน้าทีมทุกคน แต่ละคนอาจอยู่ภายใต้กฎระเบียบเรียบร้อยในหน้าที่การผู้รุกรานมากดี แต่เบื้องหลังล้วนสาคโคลนใส่งัน พยายามชิงคู่แข่งลงมา และถีบตัวเองขึ้นไป

บนโลกนี้ คนที่แข็งแกร่งที่สุดก็คือผู้ยู่รอด

หากอ่อนแอก็ต้องอยู่ใต้เงาของผู้แข็งแกร่งไปตลอดกาล

เรเซลยิ้มหวาน ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบตราที่อยู่เหนือสุด ท่ามกลางสีหน้าหลากหลายอารมณ์ของเหล่าหัวหน้าทีม

'ขอโทษนะ ตัวคนที่แท้จริงของเรเซล ราคิคือสคนนี้' ไม่สามารถอยู่ใต้เงาของใครได้หรอก'

ซาคิถูกรินใส่แก้ว ตามด้วยนมข้นเล็กน้อย เพื่อเพิ่มความหอมมัน

ก่อนมะนาวผ่านบางๆ จะวางคามมา เฟลิเซียพยายามแยมรอยยิ้มอ่อนหวาน เธอวางมันให้ชายหนุ่มที่ไม่ยอมมาพบกันอีกเลย นับตั้งแต่เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน

"ข้าจำได้ว่าท่านชอบชาเช่นนี้"

เลวี่อาธานมองแก้ว ชาแบบที่เขาชอบ และคนเคิมๆ ที่ซงซาให้ แต่เขากลับไม่รู้สึกรชอบมันเหมือนอย่างเก่า ชายหนุ่มไม่ได้แตะชา เขาถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบจนน่าใจหาย

"เจ้าบอกว่ามีเรื่องสำคัญที่อยากจะพูดกับข้า"

คำถามของเขาแทบทำให้เฟลิเซียถอนใจ เธอเอ่ยเสียงกระซิบ

เป็นการเป็นงานขึ้นทันควัน

"เรเชล ราคิอิสเก็บตราหัวหน้าทีมเอาไว้กับตัวแล้ว ท่านคิดว่าการสนับสนุนเขาเช่นที่ทำเมื่อช่วงเช้านี้จะเป็นสิ่งที่ดีหรือ"

เห็นชัดว่าหลังจากเรเชลไปที่ร้านอาหารกับเขา เจ้าตัวก็กลับมาที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย เฟลิเซียจึงเรียกมาคุยเรื่องทีมเลย ตอนนี้เรเชล ราคิอิสได้เป็นผู้ปฏิบัติเต็มตัวแล้ว

คำพูดของเฟลิเซีย หากเป็นคนอื่นก็อาจงุนงง มหาราชันจอมทัพจะสนับสนุนเด็กมีความสามารถคนหนึ่งแล้วมันผิดอะไร ในเมื่อพวกเขาล้วนเป็นศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย การสนับสนุนรุ่นน้อง การปกป้องรุ่นน้องก็ไม่ใช่ว่าผิด

แต่ในกรณีนี้ไม่ใช่ เลวี่อาธานเป็นลอสเรเยียส เขาเป็นราชาตะวันออก การสนับสนุนคนคนหนึ่งที่มีโอกาสขึ้นเป็นราชาทิศตะวันตก' เป็นอะไรที่น่ากลัวสำหรับนักวิชาการ

"คนเขาจะว่าท่านได้ ว่าท่านอยากจะยึดครองแอนดาเนียทั้งสองฝั่ง" เฟลิเซียมุ่งเข้าประเด็น "แต่ไหนแต่ไรมาท่านไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับนักศึกษาของลาเซเรีย หากเรเชล ราคิอิสไม่ได้เก็บตราหัวหน้าทีมก็คงไม่อะไร แต่นี่เขาทำ ข้าคิดว่าท่านควรจะ..."

"แอนดาเนียไม่ใช่หนึ่งเดียวกันหรอกหรือ" เลวี่อาธานถามด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "สมัยก่อนที่เราแบ่งแยกเป็นสองเพราะความไม่ลงรอยกันในระบบ ความเห็นอาจไม่ตรงกันบ้าง แต่สุดท้ายแล้วก็เป็นผู้กอบกู้ที่ส่งคนของมหาวิทยาลัยลาเซเรียมาพัฒนาบ้านเมืองฝั่งของพวกเขา

"ในคอนนั้นพวกข้าจึงรู้สึกได้ว่า แม้ว่าเราจะไม่ลงรอยกันไปบ้าง แต่เราก็คือคนของทวีปแอนดาเนีย พวกเราคือหนึ่งเดียวกัน ต่อให้ต่างมุมมอง แต่แอนดาเนียคือบ้านของเรา ที่เราควรจะช่วยกันรักษา บำรุงมันให้ความเจริญเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า ก่อนปูของข้าจะจากไป ท่านก็ยังรู้สึกละอายใจไม่หาย เพราะเราดูถูกน้ำใจของสี่ผู้กอบกู้"

หากคนมือคดมาฟังกฎที่สี่ผู้กอบกู้บัญญัติไว้ก็คงคิดเพียงอย่าง

เดียวว่า กฎนี้ถูกความคิดของคนที่ไม่ยอมเรียนที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย แต่ที่จริงแล้ว เป้าหมายหลักของมันก็คือการจูงใจให้ทุกคนมารับความรู้ เพื่อจะพัฒนาตนเอง พัฒนากันเมือง พระราชาที่ได้รับเลือกก็จะเป็น ผู้มีความรู้ความสามารถ และได้ใจคนที่เลือกเขาด้วย

เลวืออาธานมองเฟลิเซียแล้วเอ่ยเสียงราบเรียบ "แต่ตอนนี้กลับมี คนที่มีอคติประหลาดมาบอกว่า จำต้องการยึดครองแอนดาเนียเป็นของ ตนเองเพียงผู้เดียว โดยสนับสนุนเรเซล ราคิอิธ เพื่อให้เขาเติบโตมาเป็น ราชาที่จำต้องการ หิ! ความคิดนี้มันช่างถูกทั้งความคิดของเรเซลและ ความคิดของข้า น่าสมเพชพวกที่ไม่สามารถมองหาความดีในตัวผู้อื่นได้ ทศนคติที่มองแง่ลบก่อนจะมองในแง่ดี มันมีอยู่ในคนฝั่งตะวันตกตั้งแต่นั้นเมื่อไร"

เฟลิเซียหน้าชาโดยไม่ทราบสาเหตุ เลวืออาธานเอ่ยเสียงนุ่ม

"ไม่คิดบ้างหรือว่า หากเรเซล ราคิอิธเลือกที่จะเป็นพระราชา เราสองฝั่งจะกลมเกลียวกันมากขึ้น ไม่ว่าฝั่งตะวันตกจะทำอะไร ฝั่ง ตะวันออกของข้าก็จะสนับสนุน และในทางกลับกันก็จะเป็นแบบเดียวกัน คนมีความสามารถสองคนจะช่วยพัฒนาแอนดาเนียได้มากขนาดไหน ผাগ เจ้าไปถามพวกที่คิดว่าจำต้องการครองแอนดาเนียไว้เพียงผู้เดียวด้วยก็ แล้วกัน"

"..."

"และหากเจ้าอยากรู้ด้วยเหตุผลอื่น ว่าทำไมข้าจึงยอมสนับสนุน เรเซล ราคิอิธ ซาลิได้บอกแก่ข้าแล้ว ว่าเขาอยากร่วมทีมกับเด็กคนนี้ ความรักในมิตรเช่นนี้ เจ้าคงไม่เข้าใจกระมัง เฟลิเซีย"

"ท่าน...!" เฟลิเซียรู้สึกเหมือนโดนตบหน้าโดยแรง เธอมองเลว- อูอาธานยกขาที่ตัวเองซึ้งขึ้นมาจิบ ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"รสดี วาเนสซ่าช่างคิดวิธีให้เจ้าเอาใจข้านะ"

เขารู้...เขารู้ว่าซาลินาเนสซ่าเป็นคนสอนให้เธอซึ้งให้เขา เพราะ วาเนสซ่ารู้ว่าเธอชอบเขา เลวืออาธานกำลังตอกย้ำว่าเธอได้ทำร้ายเพื่อน

ที่ศคนหนึ่งไปใช้หรือไม่ แต่ถามหน่อยเถอะ หากวานเนสซ่าเป็นคนดีจริง เหตุใดทุกคนที่อยู่นอกทีมจึงได้เกลียดเธอนักเล่า

แล้วทำไมคนในทีมไม่เกลียดวานเนสซ่าเหมือนเธอกัน ทั้งที่วานเนสซ่าเองก็โอหังปานนั้น ทำไมเลวี่อาธานจึงไม่เกลียดผู้หญิงคนนั้น ทั้งที่เขาคะและเธอมักจะขัดแย้งกันอยู่บ่อยๆ

เฟลิเซียมองชายหนุ่มรูปงามตรงหน้า รูปลักษณ์ของเขาประหนึ่งราชาน้ำแข็งที่ทำให้คนหลงใหลได้ไม่ยาก หากเรเชลอยู่ตรงนี้ เขาก็คงบอกว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ชอบเสี่ยงในเรื่องความรัก ยิ่งเลวี่อาธานแม่ความเย็นแทบทำให้ผู้หญิงแข็งตายเท่าไร เฟลิเซียก็ยังตกหลุมรักชายผู้นี้ยิ่งกว่าเก่า เรียกว่ายิ่งโศกทำร้ายก็ยิ่งรัก

'เจ้าเค้านั้นแสนจริงๆ'

เลวี่อาธานไม่ได้สนใจสีหน้าย่ำแย่ของเฟลิเซียนัก เขาใจลอยไปหาเรเชล ราคิอิัสเรียบร้อยแล้ว ทันทีที่เรเชลรู้ตัวว่าเขาอมรับข้อเสนopakปองเรเชลด้วยอำนาจมหาศาลที่แข็งแกร่งที่สุด เรเชลก็เอาตำแหน่งหัวหน้าทีม ผลักดันให้เขาอยู่ในสภาพอันเป็นที่กังขาของพวกคิคลบในทันที ถือว่าตอบโต้ที่เขาบังอาจไปเจาะเกราะเจ้าตัวกระมัง เพราะด้วยอุปนิสัยของเรเชล หากว่าไม่ยอมเป็นหัวหน้าทีมแล้วไปเข้าร่วมกับใคร หมอนั้นหลอกใช้หัวหน้าทีมของตนเองได้สบาย

หรือเพราะเรเชลอาจรู้ว่าเขาคิดจะใช้งานเจ้าตัวให้คุ้มค่า เลยใช้เขาเป็นโล่กำบังให้คุ้มค่ากลับ ต่อจากนี้ไป เรเชลจะต้องกำแหงอีกมากแน่ๆ สถานการณ์ตอนนี้เหมือนหมากระดาน ที่เขาและเรเชลอยู่ฝั่งเดียวกัน ขณะที่อีกฝั่งคือคนอื่น ทั้งมหาธาณ ทุกคนในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย...และตัวพวกเขาเองด้วย

เรเชล ราคิอิัสเลือกตราของหัวหน้าทีมมาแล้ว นั่นตรงกับอุปนิสัย
ที่แฝงอยู่ลึกๆ ของเขา คือไม่ชอบให้ใครมาบงการ ไม่ชอบอยู่กับคนหมู่มาก และอยากเอาชนะเลวี่อาธาน

หากเขากลายเป็นหัวหน้าทีม แน่แน่นอนว่าเลวี่อาธานจะต้องถูกจับตามอง จากการตัดสินใจของลอสเรเยสในศาล ทุกคนก็ต้องมองออกแล้วว่า เลวี่อาธานออกตัวแรงเพื่อปกป้องเรเซลขนาดไหน เขาไม่หวั่นเกรงที่จะเป็นศัตรูกับคนตระกูลโอสถสวรรค์ และการปกป้องจอมยาที่ยอมรับว่าตนเองไม่มีจรรยาบรรณในการรักษาคนไข้นั้น คุณไม่เข้ากับตำแหน่งผู้พิพากษาสูงสุดของแอนตานีเลย

วันต่อมาหลังเลือกตราหัวหน้าทีม เรเซลจะต้องสอบสัมภาษณ์เป็นหัวหน้าทีมคนใหม่ของแอนตานี

"ข้ารู้สึกไปเองหรือไม่ ว่าลอสเรเยสคนนั้นต้องการใช้งานเจ้า"

เอเคนเอ่ยถาม เรเซลพอใจเอเคนมากครั้งนี้ เอเคนไม่ใช่คนโง่ เธอหัวไว แคใจเร็วมากไปหน่อย เอเคนเป็นคนมีฝีมือ มีความมั่นใจของตนเอง และเธอยังเป็นแค่เด็กสาวที่มีความเค็ญอยู่ วิธีที่ดีที่สุดสำหรับเอเคนนั้นก็ คือ ให้เธอได้แสดงศักยภาพเต็มที่ และคอยเก็บงานที่เธอเก็บไม่หมด มีหลายครั้งที่เรเซลผลักเอเคนไปสู่สถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก เพราะการตัดสินใจของเธอเอง ทั้งในเรื่องที่เธอต้องตระกล้าปากเพราะเธอเอาแคใจ จนเธอต้องทำอาหารมาจ้อเขา เรื่องที่เอเคนจับโกหกสองพ่อลูกนั้นได้และไปเอาเรื่องก็ไม่ใช่ว่าเขาจะคาดการณ์ไม่ได้ ดังนั้นในตอนนี้อเคนเริ่มเข้าใจแล้วว่า ต้องปรึกษาหารือกับเรเซลทุกเรื่อง ไม่เว้นแม้แต่อาหารตอนเย็น เธอเริ่มไม่เอาแคใจและถามคนอื่นด้วย

"ท่านคิดถูกแล้วละ" เรเซลบอก "เขาให้ตราของคนที่เข้ามา บอกว่าหากอยากให้เราคุ้มครอง ต้องทำงานให้เขาเมื่อเขาเรียกตัว ท่านคิดว่าอย่างไร"

เอเคนนั่งไปนึก เธอมองเรเซลนิ่งๆ แล้วว่าเสียงเคียด

"เจ้าผิใจกับมหาธาจนจอมยาไปคนหนึ่งแล้ว แต่นั่นไม่น่ากลัวเท่าเฟลิเซีย หากนางรู้ว่าเจ้าได้พบตำราที่นางต้องการในบ้านหลังนั้น นางอาจจะไม่ติดกับเจ้าอีกต่อไป ดังนั้นข้าคิดว่าเจ้าควรผูกมิตรกับลอสเรเยสเอาไว้ ตำแหน่งราชาตะวันออกและผู้พิพากษาแห่งแอนตานีจะช่วยเหลือ

เจ้าได้มากในยามคับขัน"

เรเชลพยักหน้ารับ เอเคนเป็นคู่คิดที่ดี เขาพอใจ เธอเดินมาส่งเขาถึงหน้าห้องประชุม คว้ามือเอาไว้ แล้วเอ่ยด้วยสายตาห่วงใย

"ดูแลตัวเองนะ"

เพราะนี่คือการอบรมหัวหน้าทีม เอเคนอาจมองเขาเหมือนเด็กเล็กเลยมีความรู้สึกประมาณแม่ส่งลูกไปเรียนวันแรก เรเชลยืมให้เธออย่างอ่อนโยน ในบางครั้งเขาก็คิดว่าเขายืมให้เธอจริงๆ ไม่ใช่แค่หน้ากาก แต่มันควรจะหยุดแค่หน้ากาก

"ไม่ต้องห่วงนะขอรับ"

เอเคนเหมือนจะพูดอะไรอีก แต่ก็เงียบไป เรเชลเดินเข้าไปในห้องขนาดสี่คูณสี่ ตรวหาหัวหน้าทีมที่ได้มาส่งเสียงบางอย่าง เขาหยิบมันขึ้น มีแสงไฟลำหนึ่งส่องมาที่มัน แล้วทะลุไปอีกด้าน ฉายภาพตัวอักษรบนผนังให้เขาเห็น มันว่าด้วยกฎมากมายเกี่ยวกับการมีทีม ก่อนตัวอักษรทุกตัวจะหมุนวน แล้วกลายเป็นหนังสือคู่มือเล่มเล็ก มีรูปมาสคอตของมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวมังกรหัวโตอ้วนปุกลูกอยู่บนหน้าปกด้วย

'คู่มือสำหรับหัวหน้าทีม'

เรเชลหยิบคู่มือนั้นมาดู เนื้อหาประกอบด้วยหลักการการเป็นหัวหน้าทีม ช่องว่างในกระดาษที่ใส่ชื่อสมาชิกในทีมได้ไม่สิ้นสุด และจะลบออกก็ย่อมได้ สมาชิกในทีมนั้นเลือกจากชาวบ้านธรรมดาได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยลาเซเรียเสมอไป และจะเป็นคนของอาณาจักรใดก็ย่อมได้ แต่อายุต้องมากกว่าสิบปีขึ้นไปและในทีมต้องมีคนต่างสาขากันอย่างน้อยสองคน

สมาชิกในทีมจะได้รับเงินเดือนคนละหนึ่งล้านเหรียญทองทุกเดือน มีหัวหน้าทีมที่จะได้รับเงินเดือนสามล้านเหรียญทองแต่เพียงผู้เดียว การเดินทางและสวัสดิการต่างๆ มีครบครัน และต้องเขียนรายงานทุกครั้งที่ทำภารกิจสำเร็จ ส่วนระยะเวลาในการทำภารกิจขึ้นอยู่กับความยากง่ายของภารกิจ ส่วนนี้ทางมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้กำหนด ยิ่งทำภารกิจมาก คาว

บนคู่มือจะยังเพิ่ม ผู้ที่ทำภารกิจได้ดีที่สุดจะได้รับการประกาศชื่อขึ้น
กระดานของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย ไว้เป็นเกียรติคุณแก่วงศ์ตระกูลสืบไป

เรเซลเพียงแคเปิดคู่มือๆ ก่อนจะถูกเก้าอี้กระแทกจากด้านหลัง
พลั๊ก! เรเซลล้มลงนั่ง เก้าอี้แล่นไปตรงหน้าด้วยความเร็ว จนเรเซลตกใจ
ผลอเกาะเก้าอี้เอาไว้ แล้วตรงหน้าก็ปรากฏเงาคนสี่คนซึ่งอยู่หลังม่าน
ทำให้เรเซลไม่เห็นหน้าตาพวกเขา

"เรเซล ราคิคือส..." เสียงหนึ่งดังขึ้น เขากล่าวอย่างนุ่มนวล "เจ้า
เป็นจอมยาคนแรกในรอบร้อยปี ที่เลือกเป็นหัวหน้าทีม บอกข้าได้หรือไม่
ว่าเพราะอะไร"

เรเซลนิ่งไปเพื่อคงสติ ลักพักก็ยอมเอ่ย

"เพราะข้าคิดว่าจอมยาที่ดีไม่ควรอยู่ใต้คำสั่งใครขอรับ บนโลกนี้
มีตัวยามากมายที่ข้าต้องการค้นพบ และมันคงเป็นไปได้ หากอยู่ใต้
อาณัติของใคร"

"เป็นไปได้หรือไม่..." อีกคนหนึ่งเอ่ย เขาว่า "เมื่อเจ้าเป็นลูกทีม
คิดว่าหัวหน้าทีมคนอื่นจะไม่ให้อิสระ และส่งเสริมให้เจ้าพัฒนาตัวเองเลย
กระนั้นหรือ โอ้เรเซล เจ้าหวาดกลัวเช่นนั้นเพราะเจ้าคิดจะเป็นหัวหน้าทีม
เช่นนั้น คนที่บงการลูกทีมของคน"

"ไม่ขอรับ..." เรเซลเริ่มประหม่า แต่ก็ยังพูดต่อ "...ข้าคิดว่าหัวหน้า
ทีมแต่ละคนก็โคตรเค้น แต่พวกเขามีเป้าหมายชัดเจน มีความฉันทที่ชัดเจน
เกินไป อาจจะไม่เข้ากับ..."

"เป้าหมายอะไร และความฉันทอะไร" อีกเสียงหนึ่งดังมา "เจ้า
ช่วยตอบคำถามพวกข้าให้กระจ่างที"

เรเซลรู้สึกมีนัยยะ เขานิ่งไปนิด ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ไม่รู้
ว่าคำตอบของเขาจะรู้ไปถึงหูหัวหน้าทีมคนอื่นหรือไม่

"องค์ชายอีธานเป็นนักรบ เขามุ่งหวังให้ทีมเต็มไปด้วยความ
แข็งแกร่ง ฝึกซ้อมกำลังและกลยุทธ์ หากจอมยาไปอยู่กับนักรบ ก็คงทำได้
แค่รักษาสภาพแผลที่เกิดจากการต่อสู้ ซึ่งข้าไม่ต้องการเป็นเช่นนั้น"

เรเชลพูดจบก็นิ่ง ครั้นทั้งสี่คนไม่ตอบอะไร เรเชลก็กล่าวต่อ

"องค์กรชาวยลันเซียร์เป็นนักปราชญ์ เขามุ่งหวังพัฒนาด้านเศรษฐกิจ หากท่านเป็นจอมยาจะคิดว่าการรักษาคนคือธุรกิจหรือไม่"

"..."

"องค์กรหญิงเฟรย่าเป็นนักเวท คุณจะเป็นผู้ที่เชื่อในศาสตร์ของยามากที่สุด แต่ข้าไม่ต้องการให้นางนำวัตถุดิบในการปรุงยาของข้าไปใช้เป็นสื่อมนตรา จอมยาควรรู้ดีว่ามันไม่ควรเป็นเช่นนั้น มิเช่นนั้นสาขาจอมยาและจอมเวทจะแยกออกจากกันอย่างชัดเจนหรือไม่"

"..."

"ท่านฟารอสเป็นผู้มีอุดมการณ์ เขาเป็นนักต่อสู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง แต่จอมยาจะเป็นเช่นนั้นไม่ได้ พวกเราต้องรักษาคนไข้ ไม่สามารถให้ใครนำอคติหรือทัศนคติใดๆ มาใส่หัวได้"

"..."

"ท่านโลริสเองก็เช่นกัน นางมุ่งสนับสนุนกลุ่มมาริแซลของนาง ซึ่งจอมยาต้องเชื่อในเหตุและผลของการรักษา ไม่ใช่ความเชื่อที่ไร้รูปร่าง"

"..."

"คนสุดท้าย ท่านเคออส เขามุ่งหวังเป็นมหาราชัน ซึ่งข้าก็ไม่รู้ว่าการเป็นมหาราชันได้นั้นต้องทำเช่นไร แต่เรียนตามตรง ข้าไม่ได้เรียนเป็นจอมยาเพื่อเชิดชูผู้อื่นให้สูงขึ้นขอรับ สิ่งที่ข้าต้องการ นั่นคือการรักษาคนโดยไม่แบ่งแยก..."

ความเงียบปกคลุมไปทั่วห้อง ก่อนใครคนหนึ่งจะเอ่ยเสียงกระซิบ

"เจ้าพูดไปพูดมา แต่สิ่งที่เจ้าต้องการอยู่ในประโยคเดียวเสียมากกว่า คืออยากเรียนรู้โดยไม่แบ่งแยก แต่เจ้าก็แยกตนมาจากผู้อื่นเช่นนี้ ไม่คิดบ้างหรือว่าสุดท้ายแล้วจะไม่อาจทำงานร่วมกับพวกเขาได้"

"..."

"หัวหน้าทีมทุกคนเป็นศัตรูกัน ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม..." อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น "น่าเศร้าใจ แต่ก็ต้องยอมรับ อัจฉริยะไม่อาจอยู่ร่วมกัน

ได้ คนบางคนไม่อาจอยู่ร่วมกันได้อย่างแท้จริง บางทีชาวฝั่งตะวันตกเช่น พวกเราอาจแตกแยกกันเสียยิ่งกว่าชาวฝั่งตะวันออกเสียอีก"

"แต่ถึงเราจะแตกแยก แต่เราก็ทำประโยชน์ได้ไม่ใช่หรือครับ" เรเชลถาม "เพราะเราไม่เหมือนกัน ไม่อาจรวมกันได้ เราจึงมีการพัฒนาที่แตกต่างกัน แยกย่อยออกไปหาความรู้อันไม่สิ้นสุดคนละสาย แต่สุดท้ายแล้วพวกเราก็อยู่บนผืนดินเดียวกัน ความรู้ที่ได้มาก็จะอยู่บนผืนดินนี้"

ความเจ็บปวดคลุมไปทั่วห้อง อีคิใจเคียวก็มีเสียงหัวเราะเบาๆ ลอดออกมา

"ไม่เลว... ไม่เลว..." เจ้าของเสียงนั้นว่า "ไม่ได้มองที่ความแตกแยก แต่มองไปว่าเราได้มีทางเลือกที่เพิ่มมากขึ้น"

"มองข้อดีมากกว่าข้อเสีย มิใช่ว่าพวกเราต้องการคนแบบนี้หรือยัง"

"หากมีคนแบบนี้มากๆ ไม่ว่าผืนดินใดก็คงไม่แตกแยก ซ้ำยังสามารถพัฒนาได้ไม่มีสิ้นสุด"

"เมื่อมองแต่ข้อดีของกันและกันให้มาก คนเราจะบาดหมางกันได้อย่างไร"

"แต่ไม่มีสิ่งใดมีแต่ข้อดี และมีแต่ข้อเสีย หากมองข้อดีมากๆ เด็กสมัยนี้อาจจะเรียกมันว่า 'โลกสวย' "

"โลกสวยเพราะเรามองให้มันสวย และเพราะมองเช่นนั้นจึงมีความหวังไม่ใช่หรือ"

"มองด้านลบบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ขอให้มองเพื่อป้องกัน ไม่ใช่มองเพื่อจับผิดและคิดทำลาย มองให้ครบทุกด้าน รอบคอบให้มากจึงจะดีที่สุด"

"สำคัญที่สุดคือต้องมองไปข้างหน้า มองไปให้เยอะๆ ถึงอนาคตถึงลูกหลาน และมองถึงทุกชีวิต"

เรเชลกะพริบตาปริบๆ มองสีคนที่หันไปพูดคุยกันเอง ถกเถียงเรื่องตรรกะปรัชญาอะไรสักอย่างที่เขาไม่เข้าใจ ก่อนหนึ่งโน้มนั้นจะหันมาเอ่ย

เสียงนุ่ม

"เราอยากเห็นเหมือนกัน เรเชล ราคิคัส...ว่าหัวหน้าที่มีเช่นเจ้านั้นจะไปได้ไกลสักแค่ไหน"

แล้วเก้าอี้ก็เลื่อนไปด้านหน้าอีก คราวนี้ทะลุผ่านที่นั่งของคนทั้งสี่ เรเชลกะพริบตาปริบเดียว เขาก็มายืนอยู่หน้าห้องสัมภาษณ์อย่างงุนงง มีเอเคน โลกิ และซาลีทำหน้าที่เหลือเชื่อ

"เข้าได้คะแนนสูงสุด..." ซาลีเอ่ย "ในหัวหน้าที่มีรุ่นนี้ คนที่สอบสัมภาษณ์กับสี่ผู้กอบกู้แล้วยังได้คะแนนมากที่สุดก็มีแต่เจ้านี่แหละ"

"นั่น..." เรเชลชี้ประตูลอยอย่างงุนงง "...สี่ผู้กอบกู้"

คนทั้งสามพยักหน้ารับ สี่ผู้กอบกู้ ผู้สร้างปาฏิหาริย์ ทำให้ทวีปแอนตาเนียกลับมาลอยบนน้ำได้อีกครั้ง และเป็นผู้สร้างมหาวิทยาลัยลาเซเรียแห่งนี้

"นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้น จากนั้นไปเจ้าจะต้องเจออะไรอีกเยอะ..." ซาลีเอ่ยพร้อมเคินมากุมมือของเรเชลเอาไว้ "ต่อจากนี้เจ้าจะได้หยุดพักหนึ่งเดือนเต็ม ก่อนจะเริ่มเข้ารับภารกิจ อยากจะกลับบ้านหรืออะไรไหม"

"ก่อนจะกลับบ้านหรืออะไร พวกเจ้าต้องไปกับข้าก่อน" เลวืออาธานเอ่ย พร้อมเคินมายังพวกเขา เมื่อมหาราชันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งปรากฏตัว ก็ทำเอาเอเคนกับโลกิมีท่าทีเกรงเกรียงขึ้นทันที

ซาลีร้อง "ไปไหนหรือเจ้าหนูเลวี"

"เจ้าหนูเลวี?" เอเคนกับโลกิร้อง ก่อนจะหันไปมองมหาราชันตรงหน้า เจ้าหนูเลวีของซาลีไม่ใช่ตาแก่เจ้าอารมณ์ที่เกือบพันหัวเรเชลคนนั้นหรอกหรือ

"พวกเจ้าลืมไปแล้วหรือยัง..." เลวืออาธานเองก็ไม่สนใจที่จะอธิบายให้ใครฟัง เขาวางอย่างอ่อนใจ "ตระกูลโอสธสวรร์ค"

ดวงตาของคนฟังทั้งหลายเปลี่ยนแววในทันที ตอนนี้ทั้งเรื่องอื่นไปก่อน พวกเขามีสัญญาณที่ต้องทวงจากคนในตระกูลโอสธสวรร์ค ตระกูลจอมขานอันดับหนึ่ง และมีสุครยาที่ใครต่อใครก็เฝ้าปรารภ

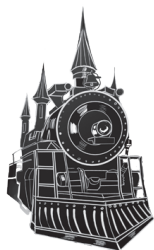
หนึ่งเดือนที่ผ่านมาี้ เรเซล ราดิอิ์สรักษาคนไปไม่ต่ำกว่าห้าพันคน ซึ่งยังถือว่าน้อย หากวัดจากสูตรยาที่ตระกูลโอสถสวรรค์มีเป็นล้านสูตรเห็นจะได้

"ถ้าอย่างนั้นอย่าให้พวกเขาต้องรอนานเลยขอรับ..." เรเซลเอ่ยพร้อมยิ้มหวาน "เรารีบไปกันเถอะ"

'ไปปล้นให้หมดกัน!'

52

ตระกูลโอสถสวรรค์

ตระกูลโอสถสวรรค์นั้นเป็นตระกูลที่ยิ่งใหญ่ ซิลเวอร์สร้างชื่อเสียง

แก่ตระกูลของตนแทบจะทันทีที่ได้เป็นมหาราชันจอมยา ตระกูลนี้จะรับเด็กตั้งแต่อายุไม่ถึงวัยสิบขวบมาศึกษาศาสตร์แห่งการเป็นจอมยาตั้งแต่เริ่มต้น จากนั้นเมื่ออายุครบสิบห้า จึงส่งเด็กพวกนั้นเข้ามหาวิทยาลัยลาเซเรีย ให้ศึกษาศาสตร์แห่งจอมยาในมหาวิทยาลัยต่ออีกแขนง และกลับมาพัฒนาตระกูลโอสถสวรรค์ หรือเรียกให้ถูกคือ กลับมารับใช้ตระกูลอาโตเมโก กลายเป็นแรงงาน ผลิตรายตามใบสั่งที่ได้จากหลายสถานที่ ส่วนตัวตระกูลอาโตเมโกก็วางตนเป็นพ่อค้าคนกลางระหว่างคนปรุงยากับคนซื้อยา เหล่าจอมยาที่ได้ชื่อว่าเป็นคนของตระกูลอาโตเมโก จะได้รับการดูแลอย่างดีเมื่ออยู่ภายนอก ดังนั้นจึงมีพ่อแม่หลายคนจับจูงลูกของตนเข้ามาฝึกเป็นจอมยาฝึกหัดที่ตระกูลนี้ และมีตระกูลของเชื้อพระวงศ์คอยสนับสนุนตระกูลอาโตเมโกไม่ขาด

ด้วยการวางรากฐานและการดำเนินตามกลยุทธ์เช่นนี้ ส่งผลให้ตระกูลอาโตเมโกมีแต่ความมั่งคั่งและมีเกียรติเพิ่มขึ้นตามลำดับ ยังไม่รวมว่ามีผู้นำตระกูลเป็นถึงมหาราชันจอมยานามว่าซิลเวอร์ และอาจเป็น

ตลอดไป (เพราะมหาราชันจะได้รับยาอมตะสำหรับยี่ดออายุ จนกว่าจะมีมติเห็นว่าสมควรปลด) จึงกล่าวขานกันว่า ท้าวทั้งแอนตานีไม่มีตระกูลจอมยาใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าตระกูลอาโตเมโกอีกแล้ว

ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ หากลูกหลานของตระกูลนี้จะไม่เห็นหัวใคร แม้แต่กับเชื้อพระวงศ์ก็ตาม

"เจ้าว่าพวกเขาจะมอบให้เราแค่โดยคิหรือไม่"

เอเคนเอ่ยเมื่อเห็นหลังคาฤทธาสน์ ตอนนี้พวกเขายู่บนรถม้า และเธอก็เปิดประเด็นโดยไม่แะแสะด้วยว่ามหาราชันเลวี่อาธานยังอยู่ด้วย ครั้นเห็นดวงหน้าของเรเซลเหมือนสงสัย เอเคนก็ขยายความ "เจ้าว่ามหาราชันซิลเวอร์พร้อมส่งมอบสูตรยาให้เราแค่โดยคิหรือไม่"

"มหาราชันกล่าวคำใด มักจะเป็นไปตามนั้น..." เลวี่อาธานว่า มองหน้าเด็กสาว "แล้วมีข้ออยู่ด้วย พวกเจ้าต้องกลัวอะไรอีก"

"ข้าไม่ได้ลบหลู่ท่าน แต่สิ่งที่เราเจอมาล้วนทำให้เชื่อว่ามหาราชันจอมยาคนนี้ไม่มีทางยอมมอบสูตรยาให้เรเซลโดยง่ายหรอก" เอเคนบอก เลวี่อาธานเลิกคิ้วสูง เหมือนต้องการฟังคำพูดของเด็กสาวต่อ เอเคนเลย ว่า "ตระกูลอาโตเมโกหยิ่งผยองยิ่ง แต่หลังจากเกิดเหตุโรคระบาด มหาราชันซิลเวอร์เสียหายอย่างมากที่ไม่สามารถรักษาคนไข้ได้ แต่เรเซลทำได้นั้นหมายความว่าเกียรติและศักดิ์ศรีของเขาถูกทำลายไปแล้วครึ่งหนึ่ง และสูตรยาลับของตระกูลอาโตเมโกได้ชื่อว่าดีที่สุด เป็นความลับที่สุดคนในแผ่นดินแอนตานี เขาไม่มีทางยอมเสียมันง่ายๆ เพื่อเรเซลแน่นอน"

'ฉลาดใช้ได้' เลวี่อาธานอศวิเคราะห์เกี่ยวกับเด็กสาวคนนี้ไม่ได้... เอเคนเป็นคนฉลาด และการที่เธอพูดจาฉะฉานแม้จะรู้ว่าเขาเป็นถึงมหาราชันก็สื่อได้ว่าเธอมั่นใจในตัวเองสูง ฉลาดและมั่นใจเป็นข้อดีของเธอ แต่เธอก็อาจจะพลาดในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เขาไม่แปลกใจที่เรเซลมักจะให้เอเคนทำอะไรตามใจ ขณะที่ตัวเองคอยเก็บงานของเธอให้รัดกุมและรอบคอบยิ่งขึ้น

"ไม่มีทางอยู่แล้ว..." โลกิว่า ก่อนจะหยิบปึกกระดาษหนึ่งมายื่นให้

ทุกคน "ตระกูลอาโคเมโกมีความลับ แต่ไม่ใช่ความลับ กลไกและสิ่งก่อสร้างในตระกูลนี้ค่อนข้างซับซ้อน เป็นไปได้ว่าท่านมหาราชันซิลเวอร์จะหลบซ่อนสูตรยาที่ดีที่สุดเอาไว้ แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี"

"ก่อนอื่นก็ต้องดูแผนที่..." เอเคนบอกในทันที เหลือบมองซาลี "ท่านเป็นช่าง น่าจะพอบอกได้ว่าส่วนของแผนที่เป็นที่ว่าง มีจุดบกพร่องที่มองไม่เห็นตรงไหน ใช่หรือไม่"

"แน่นอน" ซาลีว่า ท่าทางจริงจัง "ไวใจเข้าได้เลย หากดูแผนที่แล้วข้าสามารถบอกพวกเจ้าได้ทันทีว่า ตรงไหน ที่ไหนที่น่าจะเป็นห้องลับ"

เอเคนเก่งทั้งขุนทั้งภู แต่ไม่รอบคอบ

โลกมีข้อมูลแน่น

ส่วนซาลีเป็นช่างฝีมือดี

เลวอาธานเหลือบมองเรเชล ราคิอิฐที่นั่งท่าทางตั้งอกตั้งใจฟังแผนของเอเคนอยู่ในคราบหมาป่าห่มหนังแกะ อคติไม่ได้ว่า เรเชลใช้คนพวกนี้ได้ โดยตัวเองไม่ต้องลงมือเลยด้วยซ้ำ ฉากหน้ามีเอเคนเป็นคนคอยคิดทุกอย่างให้ แต่ที่จริงคนที่ทำให้เอเคนทำอะไรเช่นนี้ล้วนเป็นเรเชลทั้งนั้น เจอคนพวกนี้เข้าไป ตระกูลโอสถสวรรค์คงหมดตัวเป็นแน่

เลวอาธานอดหัวเราะในใจไม่ได้

'เคิร์กุ่นใหม่นี้มันน่าสนใจจริงๆ'

"โอ้โฮ!" เรเชลร้องอย่างอดไม่อยู่ เขาไม่เคยมาที่ตระกูลอาโคเมโกของเซรีรินเลย

สถานที่กว้างใหญ่ยิ่งนัก มีไร่นาสวนสมุนไพรมากมาย มีคนงานอยู่เต็มไปหมด กฎหมายของตระกูลนั้นเป็นหนึ่งเดียวกับสถานที่ศึกษา เปรียบคั่งอาคารเรียนที่เอามารวมกับบ้านของคนในตระกูล คำนข้างเป็นตึกแถวเห็นชัดว่าให้พวกคนงานและจอมยาฝึกหัดฝึกฝน คั้นเข้ามาไปเรียนที่ตระกูล พอได้เวลาอันสมควรก็ถูกส่งเข้ามาหาวิทยาลัยลาเซเรีย ต้องยอมรับว่าแนวคิดของพวกหัวหน้าตระกูลอาโคเมโกนี้ไม่ใช่เล่นๆ เลย

กลุ่มคนที่มารับพวกเขา เป็นหญิงสาวสวยหลายต่อหลายคน พวกเธอเดินตามหลังซิลเวอร์มา ก่อนจะยิ้มและขอบกยเคารพมหาศาลจนมัทพอย่างงดงาม ขณะที่ซิลเวอร์เอ่ยหน้าเกรียค

"ขอต้อนรับท่านสู่ตระกูลโอสถสวรรค์ของเรา ท่านคงเพิ่งมาตระกูลของข้าเป็นครั้งแรกกระมัง"

"ถูกต้อง แถมดูเหมือนว่าพวกเค้าๆ จะอยากชมทิวทัศน์ให้ทั่วๆ ด้วย" เลวี่อาธานเอ่ย เหลือบมองคนอีกสี่คนที่มองนั่นมองนี่อย่างอยากรู้ อยากเห็น ขนาดซาลิแกปุ่นนี้แล้วยังอดตื่นตาคืนใจไม่ได้

"ท่านซิลเวอร์..." เรเซลขยับไปทำควิบบวใส่ซิลเวอร์ที่คิ้วกระตุกอย่างแรงเมื่อเห็นเขา "ข้ารักษาชาวอาณาจักรลาซาเรียไปมากกว่าห้าพันคน แต่ข้าจะขอเดินชมให้ทั่วๆ แล้วค่อยขอรับสูตรยาของท่านแค่ห้าพันสูตรได้หรือไม่ขอรับ"

"เฮ้ย!"

เอเคนกับโลกิถึงกับร้องพร้อมกัน ยังได้สูตรยามากเท่าไรยิ่งดีไม่ใช่หรือ เรเซลจะเอามันไปแลกกับการเดินชมสถานที่ จะบ้าหรืออย่างไร

ซิลเวอร์อคหรีตตามองประกายควิบบวของเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ได้ เขาเผยอยิ้ม ไม่ว่าอย่างไรเรเซลก็เป็นได้แค่เด็ก จะตื่นตาคืนใจ อยากเที่ยวชมมากกว่าเก็บเกี่ยวสิ่งที่สำคัญกว่าก็ไม่แปลกตรงไหน เรเซลเพิ่งได้รับชัยชนะมา ย่อมอย่ามใจเป็นธรรมดา ซิลเวอร์ว่าอย่างตอรอง

"สามพัน แล้วข้าจะให้เจ้าเดินชมโดยทั่ว"

"ห้าพันนา" เรเซลตอรอง ไม่สนใจสีหน้าคัดค้านของคนที่อยู่ด้านหลัง

"สองพัน"

"ห้า..."

"หนึ่งพัน!" ซิลเวอร์ยื่นคำขาด

"ตกลง!" เรเซลเอ่ย ก่อนจะโดนทั้งเอเคนและโลกิลากไปกระที่บที่ด้านหลัง ซิลเวอร์หัวเราะเสียงดังอย่างขบใจ เขาเดินเข้าไปในตระกูล

พร้อมเอ่ยเสียงเรียบ

"เรามาคกลงกันก่อน พวกเจ้าถอดมาภาชนะเอาไว้ที่คนของข้า แล้วข้าจะให้เวลาทั้งสิ้นหนึ่งนาฬิกา นี่เอาสูตรยาที่เจ้าอยากได้ใส่มาภาชนะที่ข้าเตรียมเอาไว้ให้ แล้วคนของข้าจะนับว่ามันครบหนึ่งพันสูตรต่อหน้าพวกเจ้า โดยมีท่านเลวืออาธานเป็นพยาน"

"เป็นความคิดที่ดี" เลวืออาธานว่า หันไปมองเอเคนกับโลกิที่หอบหลังร่มยาเรเชล ราคิอิธ "พวกเจ้าตกลงนะ"

"พวกข้าจะตกลง แต่ข้าขอแผนที่ทั้งหมดของตระกูลท่านก่อน" เอเคนยื่นคำต่อรอง ซิลเวอร์คิ้วกระตุก เลวืออาธานเห็นกริยาเช่นนั้นก็เอ่ยถาม

"ทำไม ท่านมีปัญหาหรือ"

"เปล่า..." ซิลเวอร์บอก "ข้าจะให้คนเอาแผนที่มาให้พวกเจ้า และพาเดินไปยังห้องเก็บสูตรยาเลย"

"หลังจากนี้ท่านต้องพาเราเที่ยวชมตระกูลของท่านด้วย" โลกิร้องบอกอีก "เราจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านไม่แอบซ่อนสูตรยาบางสูตรเอาไว้"

ซิลเวอร์ถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะบอกเสียงหงุดหงิด แล้วสะบัดหน้าไปในทันที

"ได้! เช่นนั้นก็ตามข้ามา!"

"ไปกันเถอะ" เลวืออาธานบอก ก่อนจะเดินนำไป เขาว่าเสียงดัง "หากเขาบังอาจแอบซ่อนสูตรยาเอาไว้ สูตรที่เขาซ่อนเอาไว้จะต้องเป็นของพวกเจ้าทั้งหมด ไม่เช่นนั้นข้าไม่ยอม"

"นี่ท่าน..." ซิลเวอร์คิ้วค้ำยตามามองเลวืออาธานอย่างเอาเรื่อง มหาราชจอมทัพเล็กก็สูง พร้อมถามเสียงนุ่ม

"โกรธอะไรข้าเล่า หรือว่าท่านซ่อนเอาไว้จริงๆ"

เล่นกับเลวืออาธานนั้นไม่ง่าย และจะชนะเลวืออาธานก็แทบเป็นไปไม่ได้เลย ซิลเวอร์ได้แค่สะบัดหน้าหนีไปทางอื่น ซึ่งหมายถึงยอมจำนนแต่โดยดี ทุกคนรีบตามเขาไป เอเคนทรุดตัวลงพุงเรเชลที่นอนจมรอยเท้า

อยู่ที่พื้น เด็กหนุ่มผมแดงเอ่ยเสียงเกรียกและคัดค้าน

"เกินไปแล้วนะขอรับท่านเอเคน ท่านก็รู้ว่าข้ามีมติประจำตัวอยู่ ยังจะลากข้ามาซ่อมอีก แถมยอมให้ท่านโลภกระแทกข้าด้วย"

"หากจะเล่นละครก็ต้องเล่นให้สมจริง..." เอเคนบอกหน้าตาย "โลกไม่รู้เรื่องมิตินี้ การแสดงออกของเขาเป็นธรรมชาติที่สุด เมื่ออยู่ต่อหน้าซิลเวอร์"

"สมจริง..." เรเซลมองค้อน จับมุมปากตัวเองแล้วว่า "เช่นนั้นก็ไปเถอะ อย่าห่วงข้าเลย"

"นี่ อย่างอนน่า..." เอเคนกอดคอเขา ขยี้เส้นผมสีแดงเข้มของเรเซลอย่างมันเขี้ยว ลอบกระซิบ "เหลือสุทรยาแค่หนึ่งพันชนิด เจ้าต้องเอาให้คุ้มค่า รู้หรือไม่"

"ถึงท่านไม่บอก ข้าก็ตั้งใจแบบนี้อยู่แล้วละ" เรเซลว่าพร้อมรอยยิ้มหวาน

สุทรยานั้นอยู่ในห้องเฉพาะของคฤหาสน์ มีประตูกลแน่นหนา ยิ่งนักคอยป้องกัน และยังเป็นห้องลับที่อยู่ลึกที่สุดอีกด้วย สืบเกตจากการป้องกันที่แน่นหนานี้ ทำให้ทุกคนพอทราบวาสุทรยานั้นคือสิ่งสำคัญที่สุดในตระกูลอาโตเมโก

"เอลละ..." ซิลเวอร์วางมือกดเปิดห้องนั้น ก่อนจะบอก "...พวกเจ้าถอดมาหาซินเอาไว้บนโต๊ะนี้ และจำเอาไว้ว่ามีเวลาเพียงแค่นาฬิกานี้ทั้งหมดเท่านั้น"

แล้วเขาก็เริ่มควานาฬิกา ให้น้ำหยดลงเบื้องล่าง เรเซลเอ่ยเสียงนุ่ม

"ข้าไม่ค่อยอยู่ห่างท่านไอรินเท่าไร ขออุ้มนางเอาไว้ได้หรือไม่ขอรับ"

ซิลเวอร์มองชูการิตัวอ้วนของอีกฝ่ายที่นอนอยู่บนฝ่ามือของเรเซล ก่อนจะพยักหน้ารับ เขาเอ่ยเสียงเกรียก

"แต่ถ้าหากว่าชูการิของเจ้าทำให้สุทรยาของข้าเสียหายไปแม้แต่

อันเดียว..."

"เช่นนั้นข้าไม่เข้าไปแล้วขอรับ ท่านเอเคน ฝากด้วยนะ"

เอเคนไคยีนเช่นนั้นก็หันมาลงตาใส่ แต่ก่อนจะได้ทำอะไร โลกก็
เขย่าแขนเธอ ให้หันไปมองสุทธยานันต์บ้านที่วางอยู่บนชั้น และที่สำคัญ...
ไม่มีสูตรโคเลยที่จำหน้าเอาไว้ว่าเป็นสูตรของยาตัวไหน

"เอ๋อ...เอเคน" โลกิมองแล้วทำหน้าเหมือนไปไม่ถูก อดถามเพื่อนสาวไม่ได้ "เราจะทำยังไงดี"

เอเคนต์วิคสายตาหันไปมองซิลเวอร์ เช่นเดียวกับเลวีอาธาน
มหาหรรษ์จอมยาเอ๋ยเสียงกระหวก

"โอ้! ขอโทษที บังเอิญว่าคนที่ใช้ห้องนี้มักมีแต่ข้า คงนั้นตำแหน่งของสูตรยาเลยมีแต่ข้าเท่านั้นที่รู้ พวกเจ้าก็อ่านๆ เอาไว้แล้วกันนะ สูตรยาตัวไหนดีสำหรับพวกเจ้าก็หยิบเอาไปเถอะ"

"หมอนี่รังแกเด็กซัดๆ!!!"

ชาลิทวาดเสียงคัง เหมือนจะเข้ามาเอาเรื่อง แต่เอเคนจับเอาไว้
แน่น พร้อมเอ่ยเสียงกรี๊ด

"อย่า! ข้าเคยทำแบบนั้นแล้ว มันมีแต่ทำให้เรื่องแย่งเข้าไปใหญ่"
คนที่มีประสบการณ์รู้ว่ามโดยไม่คิดหน้าคิดหลังเอ่ยเสียงเกรียก เธอมอง
หน้าเลวี่อาานที่เหมือนจะไม่พอใจ แต่จะอย่างไรได้ เมื่อซิลเวอร์ไม่
ยอมเปิดปาก

เลวี่อาธานหันไปหาเรเซล ก่อนจะดึงไอรินมาอุ้มเสียเองแล้วบอกเสียงนุ่ม

"ไปช่วยลูกทีมของเจ้าเถอะ"

เราเซลลอมองก่อนเขา เจ้าตัวชอบทำตัวเป็นคนโง่ แน่แน่นอนว่าเราเซล
ยอมไม่ยอมให้ใครรู้ถึงความสามารถของตัวเอง ดังนั้นแล้วยอมไม่ชอบ
การกระทำของมหาราชันจอมทัพ ที่พยายามดันเขาไปอยู่ในจุดที่ต้องแสดง
ความสามารถ เลวี่อาธานอ่านสายตาเช่นนั้นออก ก็เอ่ยเสียงเรียบเหมือน
สั่งสอน

"คนเป็นหัวหน้าทีมจะต้องทำให้ลูกทีมยอมรับนะ เรเซล"

การปิดบังตัวตนไม่ใช่สิ่งที่ลูกทีมจะประทับใจ คนเรามีเรื่องส่วนตัวได้ แต่ต้องแยกแยะออกว่าอย่างไรไม่ควรปิดบัง อย่างไรไม่ควรปิด เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม

เรเซลกลอกตา ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยสูตรยาวางอยู่มากมาย เขาสูดลมหายใจแล้วเอ่ยเสียงนุ่มต่อหน้าคนอื่นที่มองเขาเป็นตาเดียว

"พวกท่านจำได้ไหมว่าเราเพิ่งเดินผ่านห้องสอนปรุงยามาหมาดๆ"

"จำได้ดี" โลกิขมวดคิ้ว แม้แต่เอเคนก็ยังนิ่ง เธอสงสัยในคำพูดของมหาราชันไม่น้อย เหมือนบอกว่าเรเซลมีความสามารถ แล้วเขามองว่าเรเซลมีความสามารถอะไรเล่า

"มันเกี่ยวกันยังไงริ" ซาลิถามอย่างงุนงง

เรเซลฝืนยิ้ม ยังคงเคืองเลวืออาธานไม่หาย ซึ่งตอนนี้มหาราชันคนนั้นก็ดูเหมือนกำลังสนุกสนานอยู่ด้วย

"ในหมู่ห้องสอนปรุงยา มีเป็นลำดับชั้น แตกต่างกันที่ช่วงอายุของเหล่าจอมยาฝึกหัดพวกนั้น และตอนนี้จอมยาฝึกหัดที่อยู่ในช่วงวัยเด็กที่สุดก็กำลังปรุงยาแก็โอ..."

เอเคนฟังเรเซล เธอหันไปเห็นซิลเวอร์มีสีหน้าแข็งค้างเมื่อเรเซลเจาะจงคำว่าวัยเด็กที่สุด เรเซลว่าต่อ

"...พวกท่านรู้สึกหรือไม่ ว่ากลิ่นส่วนผสมของยาแก็โอมันคลุ้งไปทั่วบริเวณนี้"

คนฟังนิ่งไปนิด ซาลิสูดลมหายใจ ก่อนจะพยักหน้า

"ใช่แล้ว! ข้าได้กลิ่นของมันจริงๆ!"

เอเคนนิ่งคิด ก่อนจะเลิกคิ้วมองเรเซลแล้วว่า "หรือว่า..."

"สูตรยาคือหัวใจหลักของตระกูลนี้..." เรเซลยิ้ม พร้อมพยักหน้ายืนยันความคิดเธอ "ท่านซิลเวอร์ไม่มีทางยอมให้ใครแตะต้องโดยง่าย และหากใครจะเข้ามาในห้องนี้ จะต้องเป็นเด็กที่ว่าง่าย และไม่มีอาการกลัว"

มากพอจะขโมยสูตรยา พวกเด็กๆ คึงป้ายที่บอกว่า สูตรยาตัวไหนเป็นสูตรยาตัวไหนออก เพราะว่าท่านเลวี่อาธานประกาศกะทันหันว่าพวกเราจะมาที่นี่ในวันนี้ เพื่อรับสูตรยาไป พวกเขาคงไม่มีเวลาเอาสูตรยามากมายไปซ่อนที่ไหนไกล หากทำให้เราสับสนจนหยิบสูตรยาระดับล่างไป มันก็คงเป็นไปได้มากกว่า"

"แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรแล้วว่าสูตรยาไหนเป็นระดับสูง..." โลกิถาม หัวใจเขาเผลอเต้นกระหน่ำเมื่อเห็นเรเชลในด้านนี้ "...กระบอกใส่สูตรยานั้นเหมือนกันหมดเลยนะ"

กระบอกใส่สูตรยานั้นเป็นสีค่าทั้งชั้น และคงไม่มีสีอื่นให้ดูเด่นสะดุดตาด้วย หากซิลเวอร์ต้องการจะซ่อน

เรเชลคึงแผนที่มายืนให้ชาลี พร้อมเคาะนิ้วตรงตำแหน่งหนึ่ง

"เราอยู่ตรงนี้ มีที่ซ่อนหรือไม่ขอรับ"

ชาลีเร่งหยิบมาดู เขามองคิ้วแน่น ก่อนจะร้อง

"ขนาดห้อง กระดาษจากสายคามีขนาดพอดีกับแปลน แต่ห้องนี้มีขนาดเตี้ยเกินไป หากจะมีที่เก็บซ่อนก็ต้องอยู่ไม่ค้ำบนบกค้ำล่าง"

"นั่นแหละ..." เรเชลค้มมือ ยิ้มหวาน "...คราวนี้ก็เหลือแค่หาถูกใจ"

"ไม่ต้องหาที่ไหนไกล..." เอเคนบอก เหลือบสายตาไปมองบางสิ่งพร้อมว่า "...กระถางต้นไม้ที่ยังเขียวชอุ่ม แต่กลับตั้งในห้องที่ไม่มีแสงแดด สาดส่องถึง พวกเราคิดว่าอย่างไรเล่า"

"ของที่ซ่อนเอาไว้เป็นสิทธิ์ของเราหมด ถูกหรือไม่ ท่านมหาราชันเลวี่อาธาน" โลกิเอ่ยถาม พร้อมเหลียวหน้าไปมองเลวี่อาธานที่ยืนอยู่ มหาราชันจอมทัพพยักหน้ารับ ไม่ได้สนใจสีหน้าของซิลเวอร์เลยแม้แต่น้อย

"ตามนั้น"

เอ่ยจบ เอเคนก็เดินไปถีบกระถางต้นไม้ให้เคลื่อนทันที ชาลีก็มองถูกถูกอย่างที่อยู่ใต้กระถาง ก่อนจะเอาอุปกรณ์ของตนออกมาไขมัน เพียงปลดล็อก เสียงกลอนก็ลั่นดังขึ้นหนึ่งครั้ง ก่อนไม้กระดานจะ

เผยออก ซาลิมลักประตูลับเข้าไป และพวกเขาก็เห็นทางเดินลงไป เรเซลบอกเสียงนุ่ม พร้อมถอดมากาชินของคนที่ซิลเวอร์มอบให้ในมือของเด็กสาว

"ถ้าหากว่าเป็นสูตรยาที่จริงจัง ท่านซิลเวอร์คงไม่กล้าดึงฉลากออกหรือขอรับ ดังนั้นแล้วท่านเอเคน ฝากด้วยนะขอรับ"

"ได้เลย" เอเคนเอ่ย พร้อมลอบจกบัญชีเรเซลเอาไว้ในใจ เด็กสาวเริ่มจับได้แล้วว่า หมอนี่มีความสามารถแต่ไม่เคยใช้ให้เธอเห็นเลยสักครั้งช่างทำกันได้ลongo

"พวกเจ้าเอาไปได้แค่หนึ่งพัน!..." ซิลเวอร์ร้อง "...หนึ่งพันเท่านั้นนะ!"

"ท่านจงใจซ่อนสูตรยาดีเอาไว้ไม่ใช่เหรอ..." เลวี่อาธานหันมาถามซิลเวอร์สวนกลับในทันที

"ไม่ใช่! ข้าบอกว่าสูตรยาทั้งหมดอยู่ในห้องนี้ ก็คือห้องนี้ ข้าไม่ได้โกหกพวกเจ้า ดังนั้นมันจึงยังอยู่ในเงื่อนไข! แค่หนึ่งพันสูตรเท่านั้น!"

เลวี่อาธานถอนใจโดยแรง ก่อนจะพยักหน้ารับ

"พันสูตร"

"ไม่เป็นไร..." โลกิบอก "...ข้ามีความสามารถจดจำได้อย่างแม่นยำ เอเคน เจ้าเลือกส่วนที่ต้องการ ส่วนที่เหลือข้าจะจำเอาไว้แล้วจกให้พวกเจ้าเอง"

"ได้เลย" เอเคนตอบรับ

คำพูดนั้นทำเอาซิลเวอร์แทบควั่นออกหู แน่نونว่าสูตรล้ำค่าทั้งหมดมันมีมากกว่าหนึ่งหมื่นสูตร แต่ว่าต้องมาเสียให้เด็กพวกนี้ แค่เพียงบางสูตรก็ทำเอาเขาอยากกระอักเลือดแล้ว ซิลเวอร์เหลือบตามองเรเซลราคิอิส์ที่กำลังลูบหลังชูการิของคนพร้อมยิ้มบางๆ แต่กลับเป็นรอยยิ้มที่น่ากลัวยิ่งนักสำหรับคนที่โค่นปล้นสูตรยาไปก่อนหน้านี้ต่อตา

"พอใกล้จะหมดเวลา ข้าจะลงไปเรียกพวกท่านเองนะขอรับ"

คำประกาศจากเรเซลทำเอาเอเคนอคยืมบางๆ ไม่ได้ ไร้อึ้ง

ความจำของโลกคงไม่ต้องใช้แล้วระมัง

เรเชลไม่ได้สนใจจะดูพวกเอเคนคัดเลือกลูกสุทรยากันเท่าไร เขาเชื่อ
มือเอเคน ว่าเด็กสาวจะต้องเอาสุทรยาที่ดีมาให้แก่เขาแน่ แต่ที่เชื่อยิ่งกว่า
คือตัวเอง ว่าเขาเก็บสุทรยาทั้งหมดไว้ในมือของคนได้อย่างแน่นอน เด็ก
หนุ่มบอกแกซิลเวอร์ว่า

"ข้าขอตัวไปเดินดูอะไรให้ทั่วๆ นะขอรับ"

ซิลเวอร์ทำท่าจะค้าน แต่พอเห็นสายตาของเลวีอาธาน เขาก็ต้อง
พยักหน้ารับ ไม่วายบอก

"ข้าจะให้แม่สาวๆ พวกนี้ พาเจ้าเดินให้ทั่ว"

สาวสวยมักเป็นจุดสนใจ เธอหันมามองเขา เรเชลเองก็มองพวก
เธออย่างชื่นชมจริงๆ เขาจึงว่า

"งั้นข้าฝากตัวด้วยนะขอรับ อย่างแรก ข้าอยากดูสวนสมุนไพร
บ้างเอิญว่าชอบทำสวนนะ"

เรเชลเดินไปกับสาวสวยทั้งหมด ซิลเวอร์หันกลับมา เขาไม่อยาก
คิดจินตนาการว่าพวกเอเคนจะเอาสุทรยาสำคัญสุทรใดไปจากเขาบ้าง
และยิ่งไม่อยากมองการกระทำนั้นต่อหน้าด้วย จึงบอกเลวีอาธานเสียง
กระซิบ

"ข้ารู้สึกไม่ค่อยดี ขอตัว"

"ได้ข่าวว่าท่านไม่สบายมาตั้งแต่กลับจากมหาวิทยาลัยลาเซเรีย
แล้ว..." เลวีอาธานเอ่ยเสียงนุ่ม พร้อมว่าอย่างไม่ว้าวใจ "ไปพักเถอะ"

ซิลเวอร์เร่งเดินออกจากตรงนั้นไปในทันที เขาตรงรี่ไปที่ห้องส่วน
ตัวที่อยู่ชั้นบน แต่พอซิลเวอร์เปิดประตูเข้าไป เขาก็ต้องชะงักเมื่อเห็นคน
ที่อยู่คั่นใน เขาร้อง

"เจ้า! เจ้าเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร?"

เรเชล ราคิคือสกลั้งหยิบหนังสือของเขามาอ่าน เด็กหนุ่มบอก
เสียงเรียบ ไม่มีแววอ่อนน้อมถ่อมคนเหมือนอย่างเก่าเลยสักนิด

"บังเอิญว่าท่านไอรินของข้าตกใจแล้ววิ่งหนีไป พวกนางเลยเร่งไปจับชุการีให้ข้า ก่อนมันจะทำลายสวนสมุนไพรของพวกท่าน ข้าอยู่ว่างๆ เลยมาเดินเที่ยวที่อื่น"

"เจ้า!..." ซิลเวอร์ร้องเสียงดัง เขาโกรธมากยิ่งนัก ชี้นำเรเซล "เจ้าเข้ามาในห้องส่วนตัวของข้าได้อย่างไร! ข้ายังทราบได้อย่างไรที่นี่เป็นห้องส่วนตัวของข้า! ใครบอกแก่เจ้ากัน!"

"คำตอบแรก ข้ามีสิทธิเดินไปจนทั่วตามที่ท่านประกาศต่อหน้าเลวี อาธาน คำตอบที่สอง ไม่มี..." เรเซลบอก ปิดหนังสือ แล้วดึงเล่มใหม่มาดู "...คนของท่านจงรักภักดีอยู่แล้ว ข้าไม่มีทางถามใครได้ว่าห้องใดคือห้องส่วนตัวของท่าน แต่ว่าพวกที่ทำธุรกิจในบ้านของตนเองมักจะมีนิสัยหนึ่งที่เหมือนกันหมด นั่นคือหากไม่เอาห้องส่วนตัวเอาไว้ชั้นล่าง ก็ต้องเอาไว้ชั้นบนสุด แต่คนที่เยอหยิ่งอย่างท่านไม่มีทางนอนห้องด้านล่าง และห้องที่อยู่สูงที่สุดและมองเห็นวิวได้ทั่ว ก็มีเพียงไม่กี่ห้อง..."

เรเซลวางหนังสือลง เดินผ่านหน้าอีกฝ่ายไปปริบะเบียง แล้วกวาดตามองทิวทัศน์ค้ำล่างให้ทั่ว เขายิ้ม "...อ่า ที่นี่เป็นที่ที่ดีจริงๆ ทุกคนที่เดินไปมานั่นอยู่ใต้อาณัติของท่าน มองจากมุมนี้แล้วรู้สึกมีอำนาจ ถูกหรือไม่ เข้ามาค้ำในก็มองออกไปนอกหน้าต่าง สวนสมุนไพรนั้นมันเป็นของท่านทั้งหมด นี่คือการภาคภูมิใจของท่านซิลเวอร์ คนเรามักชอบอยู่กับความภาคภูมิใจของคนเสมอ ไม่เช่นนั้นระหว่างทางที่เข้ามา ท่านจะประศับรูปภาพที่แสดงถึงความสำเร็จของตนเองไปทั่วกระนั้นหรือ ท่านกำลังโอ้อวดคนที่อยู่ด้านล่างนั้น คนที่เดินทางมา บอกสิ่งที่ท่านอยากบอกแก่พวกเขา และซ่อนความลับของท่านไว้ค้ำบน ที่ไม่มีใครกล้าขึ้นมาเป็นที่ส่วนตัวของท่าน"

"เจ้าต้องการอะไร?"

ซิลเวอร์เอ่ยถามอย่างอดไม่อยู่ ทั้งหมดที่เรเซลพูดมาตรงเกินไปสำหรับเขา เรเซลยกมือโบกให้คนที่อยู่ด้านล่าง ที่มองเขาแล้วซุบซิบกันยกใหญ่

"ข้ามาหาของที่ท่านซ่อนเอาไว้ เก็บงานของท่านเอเคนให้หมดจด คือหน้าที่ประจำของข้า" เรเชลบอกอย่างสบายใจ ซิลเวอร์เอ่ยเสียงกังลั่น

"ของอะไร! เจ้าก็เจอของที่ข้าซ่อนเอาไว้แล้ว! คนของเจ้าก็น่าจะ ได้สิ่งที่ต้องการแล้ว!"

"พูดเป็นเล่น..." เรเชลหัวเราะเบาๆ "ข้อหนึ่งนะท่านซิลเวอร์ ท่าน เป็นคนจู้จี้จุกจิกอย่างเห็นได้ชัด ท่านเห็นข้ามีความสามารถ ท่านอยากจะกด ข้าจมนิน เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่ตอนที่ข้าเข้าสอบปรุงยาต่อหน้าท่านแล้ว แล้ว คนจู้จี้จุกจิกเช่นท่าน ขอให้ข้าไม่ปรากฏกาย มีหรือที่ท่านจะไวใจคนนอก ตระกูลโอสถสวรรค์นั้นเชื่อว่าจะไม่ยอคนฝีมืออารักขา แต่ในแผ่นดินนี้ ผู้ ที่มีฝีมือเหนือยอคนฝีมือของท่านก็ย่อมมี มีหรือที่ท่านจะยอมเอาสูตรยา ที่สำคัญจริงๆ ไปอยู่ในห้องที่คนมองเห็นได้โดยเค่นซัค หมายถึง...ห้องที่ คนทั้งตระกูลโอสถสวรรค์รู้ว่ามีเป็นห้องเก็บสูตรยาสำคัญนะ"

"!!!"

"แล้วคำถามก็คือ..." เรเชลประสานมือใต้คาง ยังคงทอดตามอง ไปเบื้องล่างด้วยแววตาสนใจอย่างบอกไม่ถูก "ท่านจะเอามันไปซ่อนไว้ ที่ไหน ห้องของหลานสาว หลานชาย ข้าคิดว่าเชรรีนกับซานริกโกยังเด็ก พวกเขาทะลุเกินกว่าจะเก็บความลับได้นะ คนจู้จี้จุกจิกอย่างท่านน่าจะเก็บ มันเอาไว้เองมากกว่า ข้าเลยมาที่นี่"

เรเชลหันไปสบประสานสายตากับซิลเวอร์ อีกฝ่ายสุดลมหายใจลึก พยายามรวบรวมสติแล้วเอ่ยเสียงเครียด

"แล้วเจ้าเจอหรือไม่เล่า ไหนเล่าที่ซ่อนที่ข้าเก็บสูตรยาเอาไว้กับ ตัว!"

"ข้าไม่ใช่ท่านซาลิ มองหาเงื่อนงำพวกนี้ไม่ออกหรอก..." เรเชล แบมือ ท่าทางเหมือนสิ้นหวัง แต่ก็เสแสร้ง เขายิ้ม "เลยต้องรอให้ท่านมา ช่วยไ้"

"ช่วย..." ซิลเวอร์พึมพำเสียงสั่น มองเรเชลที่เดินเข้ามาใกล้เขาแล้ว ว่าเสียงเข้ม จนแทบเป็นตะโกน "...นั่นเจ้าจะทำอะไร!"

53

เลี้ยวหนึ่งจองตำรา

"นั่นเจ้าจะทำอะไร!"

ซิลเวอร์เปล่งเสียงออกมาดังลั่น แต่ต้องเจี๊ยบกริบในพริบตาเมื่อเรเซลตะปบลำคอของเขา ดวงคาสีเขียวมรกตของเรเซลในคราวนี้เย็นเยียบราวกับจะแช่แข็งริมฝีปากของเขาเอาไว้ได้ เรเซลกระตุกสร้อยบนคอของซิลเวอร์ มันเป็นกุญแจ เขาบอกเสียงนุ่ม

"เจี๊ยบๆ สิ...ท่านคงไม่อยากให้เลวีอาธานเข้ามาเห็นว่าคนซ่อนอะไรเอาไว้หรอก"

ซิลเวอร์มองสร้อยคอของตนเองที่ถูกเรเซลชิงไปต่อหน้า เขาพลันถามเสียงเข้ม

"เจ้ารู้ได้ยังไง!"

"ข้อสอง..." เรเซลเดินไปที่ตู้หนังสืออีกหน คราวนี้ยกคั้งหนังสือออกบางส่วน เขาว่า "เพราะท่านเป็นคนซึ่กแล้ว คั้งนั้นสมบัติสำคัญที่ไหนเลยจะปลอดภัยได้ หากไม่ได้อยู่กับตัวท่านเอง ต้องเป็นสิ่งที่ท่านถูบลำมันทุกวัน คนที่ระแวงขนาดเห็นพรสวรรค์ข้าแล้วอยากกคิให้จมดินตั้งแต่เริ่ม มีเหรอจะไม่ดู 'สิ่งที่ทำให้คนเหนือกว่า' เพื่อความอุ่นใจ ตอนที่เนลย

เรื่องที่ซ่อนลับ ท่านแอบเอามือแตะคอถึงสามครั้ง พอเราเจอที่ซ่อนลับ และทุกคนลงไป在那นั่น ท่านก็ลูบคอตัวเองหนักขึ้น และพอข้าเข้ามาในห้องนี้ ชั้นหนังสือชั้นนี้ไม่มีฝุ่นจับ ขณะที่ที่อื่นมีฝุ่นจางๆ ชั้นเป็นรอยหนังสือ เค่นชักว่าท่านไม่ได้ใส่ใจทำความสะอาดมันมาก และยังเป็นหนังสือที่ท่านแต่งขึ้น คนแต่งหนังสือนี้ไม่ค่อยชอบอ่านงานของตนเองหรอกนะ คังนั้น มันก็แค่ของบังหน้า...ไม่ใช่คนรักหนังสือ แต่ว่ามีมันเพื่อ..." เรเชลแห่ยกูญแจเข้าไปร่องที่คั่นเจอ ก่อนจะยี้มเมื่อได้ยินเสียงปลดคลิก "ซ่อนกลไกบางอย่าง"

ชั้นวางหนังสือขยับเคลื่อน ซิลเวอร์เบิกตากว้าง เมื่อเรเชลมองเห็นช่องซ่อนที่อยู่คั่นใน ชายชรากำหมัดแน่น นั่นคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในตระกูลของเขา จะให้ใครไม่ได้ ให้ไม่ได้เด็ดขาด!

"ฆ่ามัน!!!"

เงาของซิลเวอร์ค่อยแตกแยกออกมาเป็นสองสาย เรเชลเอียงศีรษะหลบคาบที่แทงเข้ามา ทะลุไปจนถึงประตูที่ซ่อน เด็กหนุ่มคิดหัวหลบฉากก่อนจะทอดคตามองชายชุดดำที่ปิดหน้าปิดตาสองคน ซิลเวอร์ปิดประตูในทันที

"คำว่า 'ฆ่า' มันไม่เหมาะกับอาชีพจอมยาของท่านเลย" เรเชลบอกเสียงนุ่ม

"เจ้าบีบข้าเอง เรเชล ราคิอิัส! เป็นเจ้าทั้งนั้นที่ทำกับข้า!!!" ซิลเวอร์ประกาศกร้าว เรเชลเลิกคิ้วสูง

"เธอ ข้าเพิ่งรู้"

"จัดการ!!!"

เรเชลเหลือบตามองชายชุดดำสองคน แวตาเปลี่ยนเป็นไม่พึงพอใจในทันที สมองของเขาเร่งคิดหาทางออกให้เร็วที่สุดตามสัญชาตญาณ

ชายชุดดำที่ออกมาจากเงาของซิลเวอร์ ต้องเป็นองครักษ์เงาที่ถูกส่งมาอารักขาขององค์กรโกดิเก ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจที่เหล่าองค์กรนั้นจะพึงพาวงศ์กรยา องค์กรโกดิเกถนุคอาวุธดาบอ่อนเป็นที่สุด เพื่อที่เวลา

สังหาร ศพจะไม่เสียเลือดมาก และสุดท้ายพวกนี้มักจะมียาสำหรับละลายศพติดตัวเอาไว้

วิธีที่จะทำให้รอดปลอดภัย

1. แหกปากร้องโวยวาย แต่น่าเสียดายที่ตรงนี้ไม่มีผู้ที่สามารถช่วยชีวิตเขาได้

2. ทิ้งความคิดอยากซ่อนตัวคนเดียวไว้ แล้วจัดการมันเสีย และต้องไม่ให้เหลือร่องรอยใด ๆ

วิธีที่หนึ่งตัดทิ้งไปได้เลย เพราะว่าที่ตรงนี้ไม่มีใครช่วยเขาได้ วิธีที่สองอาจทำได้ยากกว่า แต่ต้องไม่ให้เสื้อผ้าเปื้อนเลือดแม้แต่หยดเดียว ถึงเป็นวิธีที่ซัดใจ แต่ว่าเข้ากับสถานการณ์ที่สุด และต้องทำอย่างรวดเร็วที่สุดด้วย

"เฮ้อ"

เรเซลอดถอนใจไม่ได้ มองชายสองคนพุ่งมาทางเขา ทั้งคู่โจมตีแบบประจบ เรเซลทำนายได้เลย ว่าคนหนึ่งจะต้องจูโจมค่านบน ขณะที่อีกคนนั้นจูโจมเบื้องล่าง คงตาสีเขียวมรกตของเขาสบมองชายคนหนึ่ง เขาพอจะอ่านใจออก ว่าคนที่โจมตีทางด้านขวาจะต้องจูโจมค่านบน พวกเขาต้องใช้เวลามากทำให้ตนเองเข้าประชิดเขาอย่างรวดเร็ว

'คังนั้นอันคับแรก...' เรเซลทบทวนวิธีสังหารโดยไม่เสียเลือดเนื้อให้เร็วที่สุด แล้วทำตามในทันที

เค็กหนุ่มจูโจมอย่างรวดเร็ว คาบอ่อนนั้นต้องพึ่งเวลามากเพื่อรองให้ใบคาบแข็ง หากใช้เปลวไฟที่รุนแรง จนเกิดลม จะทำให้ทิศทางโจมตีของมันคลาดเคลื่อน เรเซลทำอย่างคิดซัดเล็กน้อย เพราะว่าเขาไม่ทำอะไรเช่นนี้มานานมากแล้ว

คังนั้นก่อนคาบจะถูกไฟของเขาปัด กมของมันก็เหวี่ยงเสื้อผ้าของเขาไปเล็กน้อย เรเซลเบี่ยงตัวหลบ พอให้อยู่ระหว่างช่องว่างของคมคาบสองเล่มที่เล่นสวนกัน เขาเร่งคว้ามือของหนึ่งในสององครักษ์เงา ก่อนเผาทั้งมือและคาบขององครักษ์เงา ใช้แรงเล็กน้อยปัดมันให้หันคมใส่ผู้ถือ

คาบอีกคนที่กำลังเบิกตากว้าง การสังหารด้วยคาบที่มีไฟลุกไหม้อย่างแรง ทำให้ผิวหนังที่ถูกเสียบไหม้เกรียมทันที จึงไม่มีเลือดออกสักหยด ร่างสูงใหญ่นั้นล้มลง ท่ามกลางควงคาบที่เบิกกว้างของคนอื่น แต่ชายที่ถูกเรเชลจับมือไม่มีเวลาตกใจ เพราะเด็กหนุ่มยกมือขึ้นบิบลำคอของเขา ก่อนจะจุกไฟของตนเผาลำคอของคู่ต่อสู้ให้ไหม้เกรียม เรเชลชักฝ่ามือที่หน้าอกของเขาอีกครั้ง คราวนี้ไฟจูโจมที่หน้าอก และปลิดชีพในทันที

พวกเขาประมาทเรเชลเกินไป คนที่เป็นจอมขานักจะไม่เก่งเรื่องการใช้อาวุธ และใจอ่อนเกินกว่าจะฆ่าคนได้ เลยคิดว่าการจัดการกับเรเชลก็ไม่ต่างจากการจัดการกับคนธรรมดานัก แต่ใจคืออย่างรวดเร็วไม่ให้ทันตั้งตัว เด็กหนุ่มก็น่าจะสิ้นใจ แต่เรเชลไม่ใช่ เขาเป็นจอมขานเพราะเขาไม่ชอบการฆ่า แต่ไม่ได้หมายความว่าฆ่าไม่ได้ และในตอนที่เขาก็มีพันธนาการ เมื่อถูกปลดพันธนาการ ทั้งไฟและสมรรถภาพทางกายก็กลับมา ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ทำมาหลายปี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าฝีมือของเด็กหนุ่มจะขึ้นสนิมมากจนถึงขั้นใช้งานไม่ได้ และเขาก็หมั่นฝึกฝนในมิติตัวเอง เพราะการอยู่ในมหาวิทยาลัยลาเซเรียไม่ใช่เรื่องง่าย

"ข้อสามนะท่านซิลเวอร์..." เรเชลบอกเสียงเนือยๆ ไม่พอใจนักที่ต้องจัดการเอง เพราะเขามั่นคนขี้เกียจ ซึ่งเรเชลก็รู้ตัวดี เรื่องพวกนี้เขามักจะหวังให้เอเคนทำแทนเสมอ "นักมายากลมักจะมีผู้ช่วยสาวสวย เอาไว้คิงดุกสายตากคนมองเสมอ โอ้ เจอแล้ว"

เขาหยิบขวดยาขึ้นมาจากกระเป๋าเสื้อของผู้ตาย ก่อนจะเปิดฝาและหยดมันลงบนร่างของชายชุดดำทั้งสอง เกิดเสียงดังฟู่! ตัวยาทำปฏิกิริยา ละลายเสื้อผ้า คาบอ่อน และผิวหนังของพวกองครักษ์เงาอย่างรวดเร็ว แน่่อนว่าการฆ่ามันเหมือนการย่างสดทั้งเป็น เลือดจึงออกมาไม่มาก ไม่หลงเหลือเอาไว้เป็นคราบบนพื้น เด็กหนุ่มไม่ได้สนใจซิลเวอร์ที่หน้าตาเผือกสี ถึงกับล้มทั้งยืน เรเชลเจอยาพวกนี้สองขวด เขาเก็บไว้กับตัวหนึ่งขวด ก่อนจะเดินไปหยิบของที่ถูกซ่อนเอาไว้แล้วจากไป ทิ้งคำพูดไว้อย่างเย็นชา

"ท่านเอเคนคือสาวสวยของข้า"

นักมายากลมักจะมีสาวสวยไว้ดึงดูดความสนใจผู้ชม เรเซลอยู่กับเอเคนและแสดงที่ท่าอ่อนแอตลอด ประกอบกับเอเคนแข็งแรงและตัวคึกเขปานั้น เมื่อเธอไม่อยู่กับเขา แล้วเขาเคยเกิดเรื่องที่ปาศิขานโก้มาก่อน ใครเลยจะรู้ว่าเรเซลเองก็เป็นการต่อสู้ แน่แน่นอนว่าเอเคนเองก็ไม่มีทางรู้ เรื่องนี้เรเซลอยากจะปิดมันเอาไว้เป็นความลับ เหมือนนักมายากลที่ปิดกลเอาไว้เป็นความลับจากผู้ชม ดังนั้นเขาจึงไม่สบอารมณ์เท่าไรที่ต้องฆ่าคน

"เจ้า...เจ้าฆ่าคน..."

ซิลเวอร์เอ่ยเสียงสั่น เขาบังคับตัวเองไม่ให้ทำเช่นนั้นไม่ได้ ต่อให้เมื่อครู่องค์กรของเขาประมาท แต่พวกนั้นก็ยังมีอดีตที่สุดในตระกูลโอสตรูร์ค แต่ว่าพวกเขาโดนเรเซลสังหารไปแล้วจริงๆ และทุกอย่างจบลงอย่างรวดเร็วเสียด้วย

เด็กหนุ่มหันมายิ้ม ยิ้มอย่างที่เคย แต่คราวนี้เขาเห็นว่ามันหยาบเกรียมเหลือเกิน

"หลักฐานเล่าขอรับ" เรเซลเดินมาแตะที่หน้าผากของเขา ซิลเวอร์รู้สึกเหมือนฉี่จะราด เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่ม "...คุณท่านจะยังไม่หายคินะ"

แน่นอนว่าซิลเวอร์นั้นเป็นจอมยาที่อยู่มานานก็จริง แต่เพราะว่าเขาอยู่เหนือผู้อื่น มีทรัพย์สินรายล้อม ดังนั้นจึงแทบไม่ต้องมีฝีมือในการสังหารใคร แอนตาเนียเป็นแผ่นดินที่สงบสุข แทบจะไม่เคยมีสงคราม ประชาชนจะอ่อนเรื่องการต่อสู้ก็ไม่แปลก ยิ่งเป็นพวกผู้ดีเก่า ยิ่งไม่เป็นเรื่องพวกนี้ คนที่มีองค์กรก็คอยคุ้มกัน เรื่องอะไรจะต้องฝึกการต่อสู้ให้เหนื่อยเปล่าอีกเล่า แต่เรเซลนะไม่ใช่ เขาเป็นศิษย์คนเดียวของอดีตมหาราชันจอมทัพ ดังนั้นอาจารย์จะเคี่ยวเข็ญเขาอย่างหนัก ถึงจะเสียอะไรต่อมิอะไรไป แต่บางกระบวนท่าเขาไม่มีทางลืมได้

"ท่านซิลเวอร์..." น้ำเสียงของเรเซลเย็นเยียบขึ้นเมื่อกล่าวถึงตรงนี้ รอยยิ้มอ่อนโยนของเขาน่ากลัวขึ้นมาก "...เมื่อท่านเอ่ยคำว่า 'ฆ่า' ออก

มา ข้าควรจะจัดการท่านด้วย แต่ที่นี่เป็นตระกูลโอสถสวรรค์ คนของท่านเห็นเราอยู่ด้วยกันในห้องนี้ แน่نونว่าข้าทำเช่นนั้นไม่ได้ แต่ข้าสัญญา หากท่านเอ่ยคำนั้นออกมาอีกที ต่อให้ท่านอยู่ในพระราชวังข้าก็จะต้อง 'ตอบแทน' ท่านแน่ๆ หวังว่าคงเข้าใจนะ"

มหาราชจ่อมยาหายตัวไปเมื่ออยู่กับเขา คงไม่ใช่เรื่องคินัก เรเชล คิดอยู่เหมือนกันว่าซิลเวอร์มีความคิดจะทำเช่นนั้น เมื่อเขาล้วงเอาส่วนสำคัญในตระกูลไปหมด แต่ว่าเขาก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะกล้าทำจริง เพราะหากเขาหายตัวไปในตระกูลอาโตเมโก เลวี่อาธานจะต้องตามสืบให้ถึงที่สุดแน่ แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว เขาก็ต้องป้องกันตัว เรเชลหยิบสุทรยาสีทองทั้งหลายขึ้นมา เขาจะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นเศษกระดาศสีน้ำตาลเก่าแผ่นหนึ่งที่อยู่ค้ำในนั้น เด็กหนุ่มหยิบมัน เพียงกวาดตามองประกายคา ก็เปลี่ยนไป

"ท่านจะบอกว่าข้าสังหารองครักษ์ของท่านก็ได้ แต่เรื่องมันคงบานปลาย แล้วคิดดูเอาเถิด ว่าเลวี่อาธานจะคิดเห็นเช่นไรกับเรื่องนี้ สุดท้ายข้าก็จะได้สุทรยาทั้งหมดของท่านอยู่ดี และท่านจะไม่เหลืออะไรเลย คังนั้นแล้ว..." เรเชลยิ้มอีกนิด "ถอดคำว่ามหาราชเอาไว้นั่นแหละ เอะ ขอรับท่านซิลเวอร์ เพราะนั่นคือสิ่งเดียวที่ท่านเหลืออยู่ตอนนี้ คังนั้น จิตใต้สำนึกของท่านย่อมเตือนไม่ให้ท่านบอกใครเรื่องที่ท่านพยายามสังหารข้าในวันนี้ อย่าได้โง่ซ้ำซากเหมือนตอนฟ้องร้องข้าที่ลาเซเรีย และเห็นแก่ที่ท่านเป็นมหาราช ข้าจะให้ทางเลือกอีกเรื่องหนึ่งแก่ท่าน..."

"..."

เรเชลหยิบยาเม็ดหนึ่งออกมา เป็นยาเม็ดที่ใช้ลบความทรงจำหนึ่งเรื่อง ซิลเวอร์ที่เป็นจ่อมยาเหมือนกันนั่นรู้ดี ว่ายานี้ไม่มีอันตราย แค่ลบความทรงจำเท่านั้น เขาจึงรับมันมาอย่างไม่ลังเล

เกียรตินั้นแทบจะไม่เหลือแล้ว เรเชลรักเขาคนไข้ได้ แต่จ่อมยาที่อยู่มาเป็นร้อยปีอย่างเขากลับรักษาไม่ได้ สุทรยาอันแสนภาคภูมิจึกตกอยู่ในมือของเรเชลแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่นั้นคือตำแหน่ง หากเอาเรื่องเรเชล

สังหารองครักษ์ของเขา เลวี่อาธานเป็นคนเช่นไร มีหรือจะไม่สืบจนรู้ความจริงว่าเป็นเขาที่ซ่อนของมีค่าเอาไว้ เรเซลเป็นคนใจมั่น และสุดท้ายเขาก็พยายามฆ่าเรเซลปิดปาก อีกฝ่ายจึงได้ป้องกันตัว ข้อหานี้อาจจะมากพอให้เขาโดนปลดจากการเป็นมหาราชัน

และแน่นอนว่าซิลเวอร์จะต้องเก็บมันเอาไว้เป็นความลับ ลับที่สุด... และได้แถมองเรเซล ราคิอิส์เอาของมีค่าในตระกูลของเขาไป โดยเขาทำอะไรไม่ได้เลย

สุดท้าย ซิลเวอร์กินยาเม็คนั้น และพยายามลืมเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้หมด

เรเซลกลับมาในตอนที่เวลาใกล้จะหมด เลวี่อาธานมองเขาที่อุ้ม

ไอรินตัวเปื้อนฝุ่นดิน แล้วเอ่ยอย่างแปลกใจ

"ข้านี้กว่าเจ้าไปหาสมบัติเพิ่มเสียอีก"

เรเซลยิ้ม ไม่ตอบ เขาไม่ได้ใส่หน้ากากขึ้นเลยสักอัน แน่แน่นอนว่าเลวี่อาธานย่อมจับไม่ได้ เด็กหนุ่มยื่นซูการ์ให้เขา พร้อมบอกเสียงนุ่ม

"ข้าจะไปตามพวกเขา"

เรเซลบอก ก่อนจะเดินผ่านเลวี่อาธานไป เมื่อนาฬิกาใกล้หมดลง เคนกำลังคัดเลือกสุทธยาที่ดีที่สุด โยนใส่หน้ากากชินของเธอ ขณะที่โลกิพยายามจำสุทธยา มีซาลีคอยพยายามช่วย เรเซลปรบมือพร้อมบอก

"หมดเวลาแล้วขอรับ"

คนอื่นโอดครวญ แต่เคนไม่ เธอหยิบสุทธยาส่งๆ ใส่หน้ากากชินของตนให้ครบหนึ่งพัน ก่อนเงยหน้ามองพวกโลกิกับซาลีที่เดินขึ้นไปด้านบน ก่อนจะลบสร้างเกราะพลังปิดประตูบานนั้น เรเซลมองสุทธยาที่เหลืออยู่ก่อนจะยิ้มหวาน

เขาเปิดมิติของตนเองออก เคนโบกมือของเธอ แล้วลมก็หอบเอาของทุกอย่างในห้องนั้นเข้ามิติของเรเซล พลังเอ่ยถาม

"เจ้าได้อะไรมาบ้าง"

"เดี๋ยวเรากลับไปคุยกันก็ได้ขอรับ ตำราสี่ทอง...น่าจะเป็นสูตรยาที่มีค่าที่สุดของเขาแล้ว หรือ?" เรเชลปิดประตุมิติ ทำท่าจะเดินออกไป ทว่าเอเดนกลับหันมามองเขานิ่งๆ เธอว่า

"ข้ารู้ว่าเจ้ามีความลับกับข้า เรเชล ราคิอิธ"

ดวงตาของเรเชลเปลี่ยนไป แต่เพียงวูบเดียวเขาก็ยิ้มอย่างใสซื่อ

"ความลับอะไรหรือขอรับ"

"เจ้ามีความสามารถที่ไม่ยอมบอกข้า การวิเคราะห์ที่น่ากลัวก็เรื่องหนึ่งแล้ว...ร้ายนักนะ" เอเดนเอ่ยถึงตรงนี้ แล้วอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปบิดแก้มทั้งสองเขาแรงๆ เรเชลคราว จนเธอยอมปล่อย เขามวนคิ้วหน้าผากยับยู่ยี่แล้วว่า

"ท่านโกรธ?"

"ไม่โกรธเหมือนเก่า ข้าไม่อย่างเงาจนเราเป็นเหมือนตอนนั้น..." เอเดนบอกอย่างจริงจัง "...ข้าเองก็มีความลับที่บอกเจ้าไม่ได้ แต่สัญญาอยู่อย่างหนึ่ง เรา...จะไม่ทำร้ายกัน"

"..."

"ข้าไม่มีวันทำร้ายเจ้า เรเชล และข้าหวังว่าที่เจ้าบอกข้าในวันนั้นว่า เจ้าจะไม่มีวันทำร้ายข้านั้นเป็นความจริงใจของเจ้า ชีวิตนี้ของข้าโดนคนทำร้ายมาเยอะ หวังว่าคนต่อไปจะไม่ใช่เจ้า ข้าหวังจริงๆ"

เอเดนนิ่งไป เรเชลมองเธอ เขาเห็นประกายตาประหลาด... ประกายที่คล้ายกับอาจารย์ของเขา ตาของคนที่ไม่เคยทำร้ายมาเยอะ แต่ก็ยังคงอยากจะทำร้ายผู้อื่น เรเชลดึงเอเดนมากอด เด็กสาวตัวแข็งทื่อ ก่อนจะกอดเขากลับอย่างเก้อเขิน เขาบอกเสียงนุ่ม

"ข้าไม่มีวันทำร้ายท่าน นั่นคือความจริงที่สุด"

"อ้อ..." เอเดนเผลอยิ้ม เธอกอดเขาแน่นขึ้น พร้อมว่าเสียงเบา "ข้าเชื่อใจเจ้า เรเชล ราคิอิธ แต่จะไม่เชื่อใจแบบฝากความหวังไว้กับเจ้า มันคงหนักเกินไปและดูเห็นแก่ตัว ข้าตัดสินใจแล้วว่า จะช่วยเหลือเจ้าทุกอย่างแก่เจ้าต้องการ เพราะเราเป็นคู่หูกัน"

เรเซลไม่ตอบอะไร นอกเสียจากกอดเด็กสาวแน่นขึ้นอีกนิด ที่จริงถึงเเคนจะเป็นผู้หญิงที่จำค่าสูงในหมู่คนวัยเดียวกัน แต่เธอก็ยังตัวเล็กกว่าเขา ขณะที่เขาจมอยู่กับความคิดเงิบๆ เเคนก็บอกเสียงเบา

"สักวันข้าจะบอกเจ้าทุกอย่าง สักวัน"

"พวกเจ้ามีเวลากลับบ้านหนึ่งเดือนเต็ม จะใช้เวลาในการรวบรวม
ของใช้ที่จำเป็นก็ได้นะ..." ซาลีเปิดบทสนทนาอย่างผู้มีประสบการณ์ ขณะที่พวกเขากินอาหารกัน ซิลเวอร์ อาโตเมโกลัมป่วยกะทันหัน เลยไม่ได้มาร่วมโต๊ะกับพวกเขา "...พวกอาหาร อุปกรณ์ที่จำเป็น และอื่นๆ"

"สมุนไพรข้ามีเยอะแล้วขอรับ" คนที่ปล้นสมุนไพรไปครั้งหนึ่งของมหาวิทยาลัยลาเซเรียบอก

"อาวุธข้าก็มีเยอะ" คนที่ชอบสะสมอาวุธจนคนผู้พิพากษาเล่นงานบอก

"จอมปราษฎอย่างข้า มีคิดที่ว่าจะไม่พกอะไรนอกจากปากกาและสมอง" โลกิบอก เขาหันมาบอกเรเซลว่า "จะไม่พกเงินด้วย เพราะฉะนั้นจ่ายค่าใช้จ่ายให้ข้าด้วย"

"ขอรับ" เรเซลว่า ก่อนคิดว่าจะหักบัญชีจากเงินที่โลกิได้จากมหาวิทยาลัยลาเซเรียแทน

"แต่ข้าอยากได้แรดี้ๆ บางทีทำภารกิจสำคัญแล้วมันหาแรดี้ไม่ได้ เจ้าหนูเลวี พอช่วยข้าได้หรือไม่" ซาลีหันไปบอกคนที่นั่งหัวโต๊ะ

"ได้สิ..." เลวีอาธานหยิบผ้าเช็ดปากซับมุมปาก เขาว่า "แล้วพวกเจ้าจะกลับบ้านกันหรือไม่"

"ไม่" เด็กหนุ่มสาวทั้งสามถึงกับเอ่ยพร้อมเพรียงกัน โลกิเห็นสายตาของเลวีอาธานก็บอกคนแรก

"บ้านข้าอยู่ไกล ไกลมากๆ เลย"

"บ้านข้าก็อยู่ไกล" เเคนบอก แล้วต่อในใจ *'และตอนนี้ข้าก็ไม่สามารถกลับไปได้ด้วย'*

เลวี่อาธานหันไปหาเด็กหนุ่มคนสุดท้าย เรเชลเงยหน้ามายิ้มใส่ชื่อพร้อมว่า

"แม่ข้าคงถือไม้ตีพรักรอข้า ที่ข้าไม่ยอมเรียนสาขาจอมทัพนะขอรับ"

คนอื่นๆ ถอนใจกับความอาภัพของเรเชล แต่เลวี่อาธานเลิกคิ้ว ในที่ตรงนี้ดูเหมือนเขาจะกลายเป็นผู้ปกครองของทีมใหม่ทีมนี้ ชายหนุ่มเหลือบมองซาลิแล้วว่า

"ก็ดี ถ้าเช่นนั้นข้าจะพาซาลิไปเลือกแร่ที่ต้องใช้ ส่วนพวกเจ้าทุกคน...ข้ามีงานจะให้ทำ"

สามคนที่เหลือหยุดกินอาหารพร้อมกันโดยไม่ได้นึกหมาย เรเชลเงยหน้ามองเขาอย่างสงสัย เลวี่อาธานบอกเสียงนุ่ม พร้อมรอยยิ้มบาง

"พวกเจ้าคงไม่คิดว่า...ข้าจะช่วยงานพวกเจ้าโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนหรอกนะ"

เรเชลเริ่มใจไม่ดี...

ในมิตส่วนตัว เรเชลค้นพบว่าเขาเปิดได้หลายมิติ แต่เขาไม่เคยบอกเอเคนเลยสักครั้ง เอเคนรู้เพียงแค่ว่าเขาจะมีมิติไว้สำหรับเก็บสัตว์เลี้ยว แต่ไม่เคยรู้ว่าเขาได้ซ่อนอีกมิติหนึ่งเอาไว้ด้วย

มิติที่เก็บงานวิจัยของเชรีโคแอน วาเนสซ่า วิลลาโน

เรเชลจำได้คิตอนที่คันทันทีกของเชรีโคแอน เขาพบกระดาศเก่าอยู่สองแผ่น แม้จะเก่ามาก แต่ข้อความในนั้นก็ยังชัดเจน เขียนเป็นภาษาโบราณที่เพิ่งค้นพบเมื่อไม่กี่ร้อยปีก่อนโดยหนึ่งในสี่ผู้กอบกู้ เรเชลหยิบมันออกมา ก่อนจะเทียบกับกระดาศที่ได้มาจากตระกูลโอสถสวรรค์

เรเชลพออ่านมันได้ เพราะตอนเจอของที่วาเนสซ่าทิ้งเอาไว้ เขาต้องการจะเรียนรู้มัน และโชคคือที่วาเนสซ่าเองก็เก็บหนังสือที่ใช้แปลภาษาเอาไว้ด้วย กระดาศที่เชรีโคแอน วาเนสซ่ามีนั่นคือกระดาศที่ว่าด้วยเรื่องการปรับธาตุ ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ย่อมมีธาตุในตัว และในบางครั้ง

ธาตุของของไร้ค่าก็เป็นธาตุเดียวกับของมีค่า ดังนั้นแล้ววาเนสซ่าจึงคิดค้น
สูตรยาที่ทำได้จากของทั่วไป

ส่วนแผ่นกระดาษของตระกูลโอสถสวรรค์นั้นต่างออกไป มันบันทึก
พื้นฐานการทำสูตรยาและการรักษาเอาไว้ และที่ตระกูลอาโตะเมโกคิดค้น
ยาได้มากเป็นล้านสูตร ก็น่าจะมีพื้นฐานมาจากมัน

กระดาษสองแผ่น ของผู้ยิ่งใหญ่สองคนในวงการจอมยา

ทั้งสองเป็นกระดาษที่ไม่ต่อกัน นั่นแปลว่าจะต้องมีชิ้นส่วนอื่นอีก
ซึ่งอาจจะมีเป็นเล่ม และหากได้มาทั้งหมด คนผู้นั้นจะไม่ใช้จอมยาที่
แข็งแกร่งที่สุดเลยกระนั้นหรือ

เรเซล ราคิอิธแย้มรอยยิ้มร้ายกาจอย่างหาได้ยาก เขาลูบตัว
ชูการิในอุ้งมือ พร้อมเอ่ยเสียงนุ่มนวลกับมันว่า

"นี่มันน่าสนุกจริงๆ ท่านว่าเช่นนั้นหรือไม่ขอรับ ท่านไอริน"

ทุกคนมักเข้าใจผิดอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือค่านิยมของจอมยาจำกัด
เพียงคำว่า 'ผู้รักษาผู้อื่น' แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ และในความคิดของ
เรเซล หากจอมยาคิดสังหารใคร ด้วยความรู้ด้านยาของเขา การสังหาร
นั้นจะไร้ที่ติและไม่มีใครจับได้ด้วย